

”השבירות”

מחזה מקורי מאת עלמה גניהר

” השבויות” – רשימת דמויות

טרה: מיילדת מבוגרת

טרה: בת 37 נשואה לעמנואל אם לשלושה בנים, עובדת בבית בקפה

בלה: בת 38 נשואה לז'קו, אם לשתי בנות, מבשלת בבית קפה

אנג'י: בת 25, נשואה לשאול, אם לתינוק

ננה: בת 27, רווקה, מלצרית וזמרת בבית קפה

עמנואל: בן 40, בעלה של טרה, מנהל בית הקפה

ז'קו: בן 38, בעלה של בלה

שאול: בן 27, בעלה של אנג'י

פיטר – שבוי מלחמה

שלושה חיילים

מקום ההתרחשות : כפר אי שם

“השבועות”

מערכה 1

תמונה 1

לבמה נכנסת טרה, נושאת צרור על כתפה, היא הולכת כבר שעות רבות, בגדיה מאובקים ועייפות ניכרת בצעדיה, לפתע היא נעמדת, מטה את אוזנה. בנתיים רק היא שומעת, חיוך מתפשט על פניה ומיד לאחר מכן נשמעים הדים חלשים של זעקת אישה

טרה: שלוש אצבעות

היא הולכת עוד כמה צעדים

קולה של אנג'י מרחוק: אמא, אני רוצה את אמא שלי... אני לא יכולה יותר... כואב לי. אמא'לה איפה את...

טרה: ארבע, מקסימום ארבע, אבל לא יותר

טרה מתיישבת, מוציאה מצרורה בקבוק קטן ושותה

קולה של אנג'י מרחוק: מתי המכשפה הזקנה תבוא כבר? אמא... כואב לי, כל כך כואב לי

לוקחת לגימה נוספת

טרה(זועפת, יורקת) אני יראה לה המכשפה הזקנה. תכף ומיד אקח מבעלה את הכסף, בעת חרדה משלמים יותר (צוחקת).

קולה של אנג'י : אמה'לה, כואב לי, אני לא יכולה יותר...

טרה: טוב, טעיתי, 5 אצבעות, יש זמן. תצעקי ילדה, תצעקי. תביני שיותר קל למות מלתת חיים

צעקה של אנג'י קורעת את האוויר

טרה: שמענו, שמענו, אני באה, אני באה

טרה יוצאת במרוצה לקראת טרה

טרה: טרה, בואי, אנג'י תכף יולדת

טרה נעצרת ליד טרה, טרה בצער מטמינה את הבקבוק, מוציאה מימייה, שוטפת את הפה, יורקת, קמה, מסדרת את בגדיה, מוציאה מברשת שיער ומראה קטנה, מברישה את שערה, מטמינה את המברשת מוציאה שפתון ומושכת את שפתיה, והולכת לאטה בעקבות טרה לכיוון הזעקות המתמשכות ללא מילים

קולה של אנג'י(חזק וברור) אח, איי, כואב, כואב (מתנשפת) אוייייי...

טרה: תצעקי תצעקי שישמעו השמיים, טרה באה, טרה כבר באה

טרה נכנסת לחדר בעקבות שרה, על המיטה שוכבת אנג'י, רגליה פסוקות, סביבה מתרוצצת בלה, טרה פושטת את המעיל לובשת חלוק נקי, בין רגע הופכת טרה מקצועית. תנועותיה מהירות ומיומנות, העייפות נעלמה כלא היתה. מעיפה עין מיומנת בין רגליה של אנג'י, נעה סביבה, בודקת את כרסה, את הדופק מלטפת את המצח המזיע

טרה: מגבות, תכינו מגבות, מיים חמים בגיגית, הסכין?

טרה: מחוטא כבר

טרה: תחטאי שוב,הלך למלחמה כבר הגבר שלך?

טרה: לא הלך עדיין, מחכים

בלה: שילכו, שילכו כולם

טרה: שקט בלה, איך את מדברת? אסור לדבר כך

בלה: אני רק מדברת זה הכל, רק מדברת

טרה: שרה,תני לה קצת קרח לשפתיים, היא יבשה לגמרי

טרה שמה קרח על שפתייה של אנג'י ומלטפת את מצחה

אנג'י: לא, יכולה יותר, שאול, שאול, איפה אתה? מה עשית לי שאול?!

טרה: שאני אקרא לשאול?

טרה: לא עכשיו. הם אוהבים את התינוק שלהם רחוק ויפה, עם טיפה קטנה של חלב על השפתיים ואז הם לוקחים אותו מהר מהר להראות לאמא שלהם.

אנג'י: אני לא יכולה יותר, אמהל'ה, טרה, אלוהים, אני לא יכולה...

טרה: מה אתכם בנות? אני רואה רק בטן שטוחה ושדיים קטנים ואתן צעירות עדיין, מה קרה לא רוצות עוד ילדים?

טרה: טרה, עכשיו מלחמה, במלחמה לא עושים ילדים, מחכים, אחרי המלחמה אני יעשה בת לעמנואל, הוא כל כך רוצה בת אחרי שלושה בנים

טרה: תחכי ותראי מה יהיה אחרי המלחמה, אני כבר עברתי מלחמות שום דבר לא חוזר להיות כמו שהיה.

טרה: אצלנו בכפר הכל תמיד נשאר אותו דבר

טרה:תחכי ותראי, אז בלה, גם האיש שלך הולך למלחמה?

בלה מתקרבת עם הגיגית לטרה

טרה: יש לך חורים בידיים? תזהרי לא לשפוך

בלה: הוא כבר שבוע ליד הדלת עם תיק ומדים, פוחד שהוא זקן מדי ולא ירצו אותו

טרה: את כולם יקחו, ראיתי, את הדרך אליכם עשיתי במשאית של הצבא, הנהג אמר לי תעלי תעלי ודחף אותי מאחורה עם כל הארגזים של הנשק, כולם עולים צפונה שיירה ארוכה ארוכה, ועל המשאית הראשונה לא פחות ולא יותר מאשר תזמורת כלי נשיפה

אנג'י : אוי ואבוי, אוי ואבוי, כואב לי כל כך, כל כך כואב שיצא כבר, תעשו שיצא כבר

טרה: נשימות, נשימות, הה, הה, הה, קצר ומהר.. יחד איתי

טרה ואנג'י: הה.הה.הה.הה.

אנג'י זועקת

בלה מלטפת את מצחה של אנג'י, אנג'י דוחה את ידה, בלה מתרחקת לפינת החדר, שרה תופסת את מקומה ליד פניה של אנג'י

טרה: עוד קצת, עוד קצת, לחכות לציר ולדחוף. תראו את הרגליים האלו, יפות וחלקות. אני זוכרת שככה בדיוק עמדתי בין הרגליים של האמא שלך ויחד חיכינו לך. לאמא שלך הזקנה היו רגליים של פועל נפוחות ושעירות אבל רחם היה לה גדול ובריא, שישה תינוקות הוצאתי לה משם. אחרי שנולדת נסגר הרחם היפה שלה, אישה טובה אמא שלך הביאה לי מספיק פרנסה בשביל אשה אחת

אנג'י צועקת בקול

טרה: (בקול) הנה הוא הגיע, תדחפי, עכשיו, תעזרי לו לצאת, קדימה לדחוף, הוא עובד קשה התינוק שלך תעזרי לו, לדחוף

אנג'י נאנחת בחוזקה, הצירים תכופים מאוד עכשיו, היא עייפה מכדי לצעוק, דמעות על פניה

טרה: קדימה, תדחפי, קדימה, אחת שתיים, הגיע ציר? תדחפי אותו, כן הנה,

היא נשענת מעט על בטנה התחתונה של אנג'י

טרה : אני מרגישה הנה, תדחפי, עוד עוד עוד, בלה לידי, לא לברוח, קדימה ילדה עוד קצת, קדימה ילדה, תראי להם מאיפה באים החיים תראי להם ילדה, עוד קצת, לדחוף עוד עוד עוד, יש ראש, (אנג'י צווחת) יש לנו ראש, יופי ילדה, יופי, ועכשיו הכתפיים, עוד רגע, שרה, מגבת...

טרה אווחזת את התינוק, צווחה ממלאה את החדר ומיד אחריה שקט - פאזזה

אנג'י : טרה.. אני יכולה לראות אותו? מה את לוחשת לו שם טרה?

טרה: אני מברכת אותו אנג'י

טרה הולכת לאט לעברה של אנג'י, שוב מביטה בתינוק כמתקשה להפרד ולבסוף מניחה אותו על חזה של אנג'י הבוכה,

טרה : את גיבורה. נולד לך בן ילדה, עכשיו את אמא

אנג'י : מה זה? כואב לי, מה זה?

טרה: השלייה ילדה, זו רק השלייה, השאריות, כמו כולנו, מגיע לעולם וכבר יש לו שאריות.

טרה מרימה את פניה, ידיה מלאות בדם, פניה מזיעות, טרה מנגבת את ידיה בחלוקה, מוציאה בקבוקון מכיסה ושותה

טרה: לחיים בנות, לחיים

שאל נכנס, כולו נרגש

שאל: בסדר? היא בסדר? הכל בסדר? זה בן?

טרה (ביבושת) לאם ולתינוק שלום

שאל ניגש למיטתה של אנג' ומלטף אותה, מרים לרגע את התינוק, טרה מביטה בו

טרה: לא ככה, תינוק לא מחזיקים ככה

שאל: אני מחזיק כמו שראיתי שאמהות מחזיקות.

טרה: מחזיקים כמו שמרגישים לא כמו שרואים

שאל מתיישב על המיטה לצד אשתו, הנשים מקיפות את השניים, מונעות בנוכחותן את האינטימיות של הזוג, בלה מסדרת את השמיכה של התינוק, טרה מרגיעה את אנג', שאל נחנק ביניהן

שאל: אני יכול להשאר לבד עם אשתי?

טרה: קודם לשלם

שאל: מה בוער לך?

טרה: מחר כבר תהיה בחזית ומי ישלם לטרה?

שאל מוציא צרור שטרות מכיסו ונותן לטרה, טרה חוטפת ומחביאה תחת שמלתה

טרה: בואו בנות נלך להרים כוסית לחיי התינוקות הבאים

טרה יוצאת בלי להסתכל אחורה, אחריה בלה ושרה שאל מתיישב על מיטתה של אנג' מחזיק את התינוק בידיו בעדינות

שאל: כל הכבוד לך הבאת לי בן אמא

אנג': אני כל כך עייפה

שאל: נעשה מסיבה גדולה אמא

אנג': מה עושים עכשיו שאל?

שאל: מה זאת אומרת מה עושים, אמא?

אנג': הוא צריך לאכול, לעשות קקי, צריך להלביש אותו בפיד'אמה יפה ורכה ולקחת אותו בעגלה, נכון? אז מה עושים עכשיו?

שאל: לא יודע

אנג': גם אני לא יודעת, אני כל כך עייפה

שאל: תנוחי קצת אמא'לה, את כל כך עייפה, אחר כך תדעי הכל, אני בטוח

אנג'י: אתה בטוח?

שאול: כן, את תדעי הכל, זה בדם שלכן

מבחון נשמעת קול תרועת החצוצרות, מרש צבאי, שאול מניח את התינוק על אנג'י ומזדקף

אנג'י : מה זאת המוסיקה הזו? זה לכבודי?

שאול: קוראים לנו לצבא

אנג'י: תלך אליהם עכשיו ותגיד להם שאתה לא יכול

שאול: שהצבא קורא אמא אז אין לא יכול

אנג'י : תתחבא כאן מתחת למיטה, הם לא ימצאו אותך

שאול: אני חייב ללכת להתלבש ולארוח

אנג'י: ומה יהיה איתי? מי יטפל בי?

שאול: אמא שלי

אנג'י : אמא שלך לא כ"כ אוהבת אותי שאול

שאול מנשק את אנג'י ואת התינוק וממהר החוצה, אנג'י מחבקת את תינוקה בחוזקה

אנג'י : קטן שלי, מתוק שלי, אתה רעב? אולי אתה רוצה שאמא תיקח אותך החוצה לראות את העולם? מתוק שלי, איזה עולם יפה יש לנו, כמה דברים אתה עוד צריך לראות (המרש הצבאי מתחזק, שירת גברים נשמעת) את השמיים, לא ראית עדיין את השמיים ואת ההרים ואת הכוכבים לא ראית, ברוך הבא לעולם קטן שלי. אמא עייפה כל כך, תישן חמוד שלי ואני יחשוב בנתיים מה צריך לעשות, אני יחשוב חזק ושאתה תתעורר אני בטח כבר אדע

שירת גברים:

בשבילכן את הפחד נצבע בורוד
ואת האימה בפסים ירוקים
נצא זועמים לסוף העולם
נזחל בשדות של מוות ודם

וכשנחזור עם ראש האויב על מגש
אתן תחכינה עם אורז ביד
תחייכו ותאמצו אותנו לליבכן
ואנו נתכרבל בין רגליכן

ולנצח לא תדענה
כמה חלשים אנחנו
כי זהו סודם של הגברים
צבוע בפסים שחורים

תמונה 2 חזית בית הקפה, סככה, שולחנות, כסאות, מפות משובצות (הקפה שמור ומושקע)

בבית קפה יושב ז'קו הוא לבוש מדים, מוקפד מאוד, עמנואל מוריד כסאות מהשולחנות, מסדר מכין את המקום כמדי יום, ננה המנקה את שולחנות חולפת ליד ז'קו, היא מתחמקת בצחקוק מצביטתו

ז'קו: בואי הנה

ננה: תוריד את הידיים

ז'קו: מי יש לך חוץ ממני?

ננה: עוד יהיו, אתה תראה, כולכם עוד תראו, איזה זמרת גדולה אני אהיה והבגדים היפים שיהיו לי, השושנים האדומות שאני אקבל מהמעריצים והעיניים שלהם, העיניים שיסתכלו עלי שאני הולכת ברחוב הראשי ויגידו תראו, זאת ננה הזמרת המהממת...

ז'קו: בנתיים תמשיכי לעשות חזרות בלול עם סבתא שלך ועם התרנגולות שלה

עמנואל מגיע עם בקבוק וכוסות לשלושתם, הם שותים

עמנואל (שותה לחיים): לשאול נולד בן

ז'קו: מאיפה אתה יודע?

עמנואל: לפי הצעקה שלו, שלושה בנים נולדו לי בידיים, הלוואי והיתה לי בת

ז'קו: מי צריך בנות? גדלות נהיות נשים

ננה: אתה היית הורג אותנו שאנחנו עוד קטנות הא?

ז'קו: חס וחלילה, להרוג אתכן, רק שתבינו את המקום שלכם זה הכל

עמנואל: בנים הולכים נודדים בעולם בנות נשארות איתך מגדלות את הנכדים בחצר ממול

ז'קו: קח את שלי, כל הזמן הן נדבקות אלי מכניסות את האצבעות הדביקות שלהן לכל מקום, נדחפות לי לבית שימוש, מציצות לי באמבטייה ומייללות, כל הזמן הן מיללות והזאתי כל היום מגינה עליהם ומחביאה אותן מתחת לסינור שלה

ננה: מה זה המוסיקה הזו? זה לכבודי?

ברקע תרועת החצוצרות ושירת הגברים מתקרבת

בשבילכן את הפחד נצבע בורוד
ואת האימה בפסים ירוקים
נצא זועמים לסוף העולם
נחל בשדות של מוות ודם...

ננה יוצאת במרוצה

ז'קו: ראית אותה? חושבת שבאו בשבילה

עמנואל: מה אתה מתעסק עם ננה? יש לך אישה

ז'קו: לי יש דחליל, לך יש אישה

עמנואל: ואיזה אישה יש לי, מושלמת, לכל מקום שהיא הולכת מסתכלים עליה, ואחר כך עלי, אנשים אומרים לעצמם איזה מזל יש לאיש הזה שיש לו אישה כזו

שאול נכנס לבוש מדים, עם תיק, הוא נרגש כולו, מריס את ידו בתנועת נצחון

שאול: יש

עמנואל: בן?

שאול: כזה קטן ומתוק

עמנואל: אמרתי לכם? מה שלום אנגי?

שאול: אמא נהדרת, מיד היא ידעה מה לעשות

ז'קו: הולכים סוף סוף!

שאול: עוד לא ירד לי הריח שלו מהידיים וכבר צריך ללכת

ז'קו: זה לא הריח שלו, זה הריח של הרחם של האישה שלך, שנים עד שירד ממנו הריח הזה

שאול: מה יהיה אם אני אחזור והוא לא יכיר אותי?

עמנואל: ילדים תמיד מכירים את ההורים שלהם

שאול: אבל אני אפסיד את הצחוק הראשון שלו, את השן הראשונה...

ז'קו: את החיתולים המסריחים בכל הבית, את הצרחות שלהם, את הזאתי שכל הזמן דבוק לה מישהו לשדיים...

עמנואל: אבל תרוויח את הפחד

שאול: איזה פחד?

עמנואל: שיפצע, שיכאב לו, הפחד שיהיה חולה, הפחד הזה שהילד שלך ימות לך פתאום

שאול: למה שימות?

עמנואל: אין סיבה, אני מדבר על הפחד

לבר נכנסת ננה, מדמה שחצוצרה אחוזה בידיה, אחריה שלושה חיילים לבושי מדים מנגנים בחצוצרה את הלחן של שיר הגברים, הם פולשים בקולניות, מתיישרים על אחד השולחנות, צוחקים. ברגע הופכים לאדוני המקום. ננה מתיישבת על ברכי אחד מהם

ז'קו: מוכנים?

שאול: ננה, בירה לחיילים על חשבוני, הי אתם, נולד לי בן

ז'קו: החיילים כבר כאן, למה אתם מחכים?

עמנואל: אני הולך ללבוש מדים

ז'קו: כדאי שתמהר, לא יחכו לך

עמנואל יוצא

ז'קו: אני מוכן כבר שבוע, זאתי גיהצה את המדים, ציחצחה את הנעליים

שאול: למה תמיד אתה קורא לה זאתי? קוראים לה בלה

ז'קו: אני קורא לה בלה והיא לא שומעת, אני אומר זאתי פעם אחת והיא זוחלת כמו כלבלב

פאוחה

ז'קו: מה אתה כזה מדוכא, צא מזה, נהיה רק גברים, ביחד, כמו פעם, אהה?

שאול לא עונה

ז'קו: נאכל ביחד, נכבוש ביחד, נילחם ביחד, נחרבן ביחד, נראה לבני זונות

שאול: כן, נראה לבני זונות

טרה נכנסת ומאחוריה בלה ושרה, בלה ושרה החליפו את הבגדים וטרה נראית אף היא מסודרת ונקייה ללא החלוק. טרה מתיישבת על הבר, בלה ממהרת למטבח, מפחדת מז'קו. היא לובשת סינור תוך כדי הליכה, ז'קו מביט אחריה, שרה ניגשת אל מאחורי הבר ממשיכה את עבודתו של עמנואל

ז'קו: הי, לאן אתה הולך?

שאול: עכשיו שהתינוק רחוק אני חייב להספיק להראות אותו לאמא שלי

שאול יוצא,

ננה: מה שלום אנגי המסכנה?

שרה: למה מסכנה? היא אמא

ננה: מה היה לה רע קודם? נסיעות לעיר, ריקודים, פינוקים ועכשיו, היא כמוך וכמו בלה

שרה: אני מאושרת ננה

ננה: אני לא מאמינה לך, אני בטוחה שבתוכך יש משהו קטן קטן ולא מאושר

שרה: אין שום קטן כזה, תחזרי לעבודה שלך

ז'קו מרים את ידו, ננה מתקרבת אליו, הוא מושך אותה ומנשק אותה, היא מנסה להשתחרר

ננה: כולכם הולכים? כל הגברים?

ז'קו: כולנו

ננה: ומה אני יעשה פה לבד?

ז'קו: תסרגי גרביים וכובעי צמר

שרה(מהבר): ננה, צריך לנקות שולחנות

ננה קמה, ז'קו מושך אותה אליו

ז'קו: תתני לי אחד אחרון?

שרה: ננה, בואי מיד, תחליפי אותי, אני רוצה להפרד מעמנואל

שרה יוצאת, ננה מחליפה אותה ליד הבר. טרה שותה על הבר, צוחקת לבד ,

טרה: ננה, בפעם הבאה שאני אבוא זה יהיה בשבילך

ננה: בבטן שלי לא יהיה כלום בשבילך

טרה: מה את חושבת שמחכה לך מעבר לדלת, חיי נצח?

החיילים קמים ויוצאים, ננה ממהרת אחריהם

ננה: חיילים טרה, מעבר לדלת מחכים לי חיילים

ז'קו(ממהר אחריה): תתני לי אחד אחרון?

ננה: אני לא יכולה, אני צריכה לקנות צמר

ננה יוצאת

טרה: ז'קו, לחיים

ז'קו: לא שותה איתך

טרה: אתה מפחד ממני?

ז'קו: למה שאני אפחד ממך ? כלבה עלובה ורודפת בצע?

טרה(צוחקת, מרימה את כוסה ושותה): כי אני אשאר בחיים

ז'קו: (מרים את כוסו שותה) שתמותי לבד כמו שאת חיה

טרה: כשאני אמות שיירה ארוכה של נשים וילדים תלך אחרי הארון שלי וכולם יגידו הלכה טרה, אישה גדולה היתה, לא הייתה מיילדת כמוה, ומה יגידו אחריך?

פאוזה

טרה: טפו... זה מה שיגידו

היא צוחקת צחוק שיכור לגמרי, קמה מתנדנדת ויוצאת. ז'קו נשאר לבד, הוא קם על רגליו, מרים את התיק שלו

ז'קו: זאתי, בואי מהר להגיד שלום

בלה נכנסת מהמטבח ספק הולכת ספק רצה, מפוחדת (הליכה כמו של אדית באנקר), היא נעצרת במרחק בטחון מז'קו ושותקת

ז'קו: את לא אומרת כלום?

בלה: שמתי לך פירות בתיק

ז'קו: זה הכל? את יודעת, אולי אני לא יחזור

בלה שותקת ולא זזה

ז'קו: את תהיי ילדה טובה נכון?

בלה: בטח ז'קו בטח

ז'קו: (מושיט את ידו) : היו לנו פעם גם ימים יפים נכון?

בלה (מפוחדת, מתרחקת): וגם סוודר חם שמתי לך

ז'קו (מושיט את ידו לחבק) שום חיבוק, שום דבר?

בלה : שתלך ותשוב בשלום

בלה נמלטת למטבח, ז'קו נשאר לבד

שרה עומדת בסככה מחוץ לבית קפה עם שאול הלבוש מדיים, בידו תיק

שרה: תשמרו עליו

שאול: נשמור שרה נשמור

שרה: הוא סובל מקור

שאול: נחמם אותו

שרה: הוא צריך לישון שמונה שעות בלילה

שאול: נכסה אותו

שרה(בשקט) הוא סובל מטחורים

שאול: תשמרי עליה

שרה: אני אשמור

שאול: היא לא יודעת מה לעשות, את תמיד יודעת

שרה: אני אלמד אותה

שאול: את אישה נהדרת שרה, לעמנואל יש מזל

שרה: גם לי

הם מתחבקים – נפרדים.

שאל מתרחק, עמנואל מתקרב לבוש מדים עם תיק, מנשק את שרה, שני החיילים מתרחקים עם החצוצרות בצעידה צבאית

עמנואל(הולך בעקבותיהם): ואל תשכחי שצריך להזמין בשר ביום שני ואת הירקות ביום שלישי

שרה(צועקת אחריו): לא אשכח אהובי...

עמנואל(מתרחק): ואל תשכחי לקחת את הלחם כל בוקר

הליכתו של עמנואל משתנה בהדרגה והופכת להליכה של חייל

שרה: לא אשכח אהובי

עמנואל(מתרחק): ואל תשכחי לקחת את השולחן החדש מהנגר

שרה(צועקת) אני אזכור אהוב ליבי, תהיה גיבור

תרועת החצוצרות נשמעת, עדיין רחוקה,

עמנואל:תשמרי על מה שבנינו אהובתי

שרה רצה אחריו, עמנואל ממשיך ללכת בהליכה צבאית מנופף בידו, תרועת החצוצרות מתקרבת

שרה: אני אשמור אהובי, אני אשמור

עמנואל: אני אוהב אותך, (שמאל, ימין, שמאל ימין)

שרה(עוצרת את ריצתה): להתראות חייל שלי

עמנואל יוצא, תרועת החצוצרות מתרחקת

חיילים: שמאל, ימין, שמאל ימין מתרחקים

ננה מופיעה מרוצה עם אחד החיילים המנשק אותה וממהר אחרי חבריו, קושר את חגורתו תוך כדי הליכה מהירה, ננה מנופפת לו

תמונה 3

חודשיים מאוחר יותר, שעת צהריים, הסככה שלפני הבית קפה הרוסה, קורות העץ מסות לנפול, הכל משדר התפוררות ועזובה. שרה עם סינור מלוכלך בידה פטיש ומסמר מנסה לייצב את הקורה, אך כאשר היא לוקחת את הפטיש נופלת הקורה, שרה מתיישבת ומכסה את פניה בכפות ידיה

צעדים נשמעים, שרה מזדקפת מסדרת את שיערה, בלה נכנסת לובשת שמלה רחבה, היא עליזה, בידה לחם והיא מכרסמת ממנו

בלה: בוקר טוב

שרה: למה את אוכלת את הלחם כל בוקר? יבואו אנשים ולא יהיה להם מה לאכול
בלה: אנשים? (צוחקת) כבר חודשיים אף אחד לא בא, הקפה ריק. הגברים נלחמים והנשים
בוכות. על מה את מדברת?!

שרה: מה את מרוצה כל כך? אין עבודה, אין כלום, אנחנו פה לבד ואת צוחקת
בלה: זה באמת נורא ואיום שאנחנו לבד. עוד פעם עם הפטיש הזה? תעזבי את זה כבר
שרה: אני חייבת לתקן, עמנואל יתאכזב ממני, הבטחתי לו שנשמור על מה שבנינו
בלה: אנחנו לא יכולות לתקן, ננוח בבית עד שתגמר המלחמה
שרה: רק שתגמר כבר, הם יחזרו והכל יהיה נפלא, כמו פעם
בלה: אז עכשיו ננוח?

שרה: אני חייבת לתקן, הנה תחזיקי פה, תעזרי לי להרים, תשעיני כאן, עכשיו אל תזוזי...
בלה: זה נורא כבד לי
שרה: אל תזוזי, איפה המסמר עכשיו?
בלה: הנה פה, מהר שרה זה נורא כבד

שרה מתכופפת לחפש את המסמר, בלה איננה יכולה לשאת את הקורה והיא נופלת
שרה: אוף בלה, מה כבר ביקשתי ממך? תחזיקי כמו שצריך
בלה: אבל זה כבד לי

שרה: אז אני אחזיק ואת תדפקי את המסמר המחורבן הזה
שרה מרימה את הקורה ומשעינה אותה כמו שצריך, הקורה מתנדנדת, שרה מתאמצת
שרה: נו תדפקי כבר

בלה מרימה את הפטיש מורידה אותו בעוצמה על אצבעה של שרה

הקורה נופלת

שרה: איי

בלה: סליחה, סליחה, המסמר הזה נורא קטן, סליחה, את בסדר?

שרה: מה בסדר? נמאסת כבר, כל הזמן צוחקת כמו טיפשה, כלום את לא עושה, הכל כבד
לך, את עצלנית, אני לא יכולה לסמוך עלייך, לא יכולה לסמוך על אף אחד, נמאס לי, אני
נראית רע ומרגישה רע והכל...

בלה: תרגעי, הכל יהיה בסדר, בואי הביתה תנוחי קצת אני יעשה לך תה

שרה: כל היום אני רצה בשביל המקום הזה ותראי איך זה נראה, מה עמנואל יגיד? הא... מה
הוא יגיד?

בלה: הוא אוהב אותך, הוא לא יכעס עלייך

שרה: את תחזיקי את הקורה מלמטה ואני אדפוק

בלה: אבל סכמנו שתחכי לו

שרה: תחזיקי את הקורה

בלה סוחבת את הסולם

בלה: כבד הסולם הזה... סליחה

שרה מרימה שוב את הקורה, השמלה שלה מסתבכת, שרה מניחה את הקורה בעצבים מרימה את שמלתה וקושרת אותה למותניה, מנסה שוב להרים אבל כבד לה, היא מניחה את הקורה ומתיישבת אובדת עצות

שרה: חלמתי שאנחנו פותחות את הקפה הלילה, הכל מלא אורות צבעוניים שתלינו מסביב והבית קפה מלא אנשים וכולם לבושים יפה, אני לבשתי שמלת ערב שחורה, ננה לבשה שמלה אדומה ממשי ואנג'י, אנג'י לבשה שמלת כסף צמודה צמודה והיתה יפה כל כך ושמחה, האש בערה והריח של הבישולים הביא את כל הכפר והיו המון אנשים וכולנו רוקדים וצוחקים ואז ננה מתחילה לשיר והיו המון הזמנות ואנחנו ממש נפלנו מהרגליים ...

בלה: ואני, מה לבשתי בחלום שלך?

שרה: שום דבר מיוחד, היה לך את הסינר שלך

בלה: ולא רקדתי עם כולם?

שרה: לא, את היית במטבח

בלה: וצחקתי?

שרה: לא זוכרת, אולי

בלה: אז הכל היה נפלא בחלום שלך חוץ ממני, נו

שרה: אל תעלבי זה היה רק חלום כמו שאת רואה.... שהתעוררתי חשבתי שאולי החלום הזה הוא סימן שמשוהו ישתנה היום, לא חשוב

אנג'י מוזנחת מאוד נכנסת עם עגלה, העגלה מקרטעת

שרה: אוי אנג'י, יופי שבאת, תעזרי לנו להרים את זה

אנג'י מניחה את העגלה בצד ועוזרת לשרה להרים, ברור מתנועתה של שרה שרוב משקל הקורה עליה

אנג'י: קשה לי, כל כך קשה לי, הוא כל הזמן בוכה ואמא של שאול כל הזמן מעירה אותי להאכיל אותו ולטייל איתו ולא עושה בשבילי כלום, אותו היא אוהבת אבל אותי לא כל כך, אף אחד לא עושה בשבילי כלום, אף אחד לא עוזר לי

שרה: ((מנסה ליצב את הקורה) אז למה לא באת אלי קודם?

אנג'י: (נחה רגע) אמא של שאול אמרה שאסור לתינוק לצאת מהבית, שבחוץ יש המון מחלות אז היום בבוקר שהיא הלכה לשדה אנחנו ברחנו לה

שרה: אל תרדמי לי חמודה שלי, עכשיו, תרימי מהצד הזה

שתיהן מרימות את הקורה
בלה עולה על הסולם ושולחת את ידיה כדי לעזור להן, אך הקורה עדיין רחוקה, הן
מתאמצות ובלה תופסת את הקורה ומשעינה אותה, שרה ואנג'י תומכות בקורה, אנג'י כל
הזמן מפקת

שרה: בלה, תכניסי את המסמר הזה, מהר

בלה: שרה, שכחתי את הפטיש

שרה: אוף, אנג'י תחזיקי חזק, אני אביא את הפטיש

שרה מביאה את הפטיש, בלה מתכופפת לשנייה מונף הפטיש כאילו מעל בלה, בלה
קופאת, מכסה את ראשה בכפות ידיה, כמעט ונופלת מהסולם

בלה(ממלמלת): לא, בבקשה לא. (צועקת) לא, בבקשה, אני מצטערת, בבקשה, מבטיחה,
לא... בבקשה

בלה מתנדנדת על הסולם

בלה: די בבקשה די...

שרה: בלה, הנה, אין פטיש, תרגעי

פאזזה. בלה יורדת מהסולם רועדת, שרה מחבקת אותה

בלה: ז'קו בצבא נכון?

שרה: כן, בלה. ז'קו בצבא, עמנואל בצבא, שאול בצבא. כולם בצבא כבר חודשיים

בלה: המלחמה עוד לא נגמרה נכון?

שרה: נכון

בלה: יופי

פאזזה, שרה סוקרת את כוחותיה

שרה: אנג'י תעלי על הסולם

אנג'י עולה, שרה נשענת על הקורה בכל כוחה,
התינוק מיבב בעגלה, אנג'י מיד יורדת ומנענעת את העגלה, ננה מתקרבת, לבושה
בשמלה אדומה ממשי ונעלי עקב

בלה: אוהו, תראו איך היא נראית. התבלבלת בדרך, פה זה לא העיר שלך

ננה: אז מה שרה, את עדיין כאן עם כל הקרשים האלו?

שרה: בזמן שאת מתבטלת לך אנחנו עובדות

ננה: טיפשות, אני כל בוקר קמה לאט, שותה חלב, שוכבת קצת בשמש, עמנואל איננו,
בשביל מה את עובדת? תחגגי

שרה: אני לא אחגוג כשבעלי במלחמה

אנג'י: ננה, למה את נראית כל כך חגיגית?

ננה: נמאס לי ללבוש כל בוקר סמרטוטים

שרה:ננה, תעלי על הסולם

ננה: כל כך משעמם פה, עוד מעט אני אלך לעיר ו...

שרה: תעלי ננה

ננה עולה לאט

שרה: בלה בואי, תעזרי לנו

שרה מרימה את הקורה, בלה קמה ועוזרת לה

ננה(מלמעלה): יופי, יופי, שבלה העצלנית תרים קצת יותר גבוה

בלה(זורקת את הקורה):מה אמרת?

ננה (עולה שלב נוסף) שתרימי יותר גבוה

בלה: (מכה את רגליה של ננה, העולה עוד שלב) אני לא עצלנית

שרה: בנות, מה קורה לכס?

בלה מסתערת על ננה, ננה מחליקה מהסולם, הן מתקוטטות ובלה קורעת את שמלתה של ננה, שרה מנסה להפריד ביניהן, בלה לא מרפה, ננה מנסה להחלץ

שרה (צועקת) מספיק

בלה מפסיקה, אוספת את עצמה, ננה מקללת שרה עולה על הסולם, המסמרים בין שיניה והפטיש בידיה

שרה:(עם המסמרים בפה) ננה, תנדנדי את העגלה, בלה ואנג'י תביאו לי את הקורה הזאת

ננה מנענעת את העגלה, אנג'י מרימה את הקורה, בלה מרימה מצידה השני הן מקרבות את הקורה לשרה משעינות אותה על הסולם, שרה מוציאה את המסמרים מפיה, אנג'י ובלה תומכות בקורה, שרה דופקת את המסמרים,

שרה: עכשיו תעזבו

הן עוזבות, הקורה עומדת, שרה יורדת

בלה: כל הכבוד לך שרה, הצלחת, עמנואל יהיה גאה בך

התינוק מתחיל לבכות, אנג'י ממהרת ומוציאה אותו מהעגלה ומצמידה אותו לשדיה, התינוק צורח,

שרה: את לא רואה שהוא לא רוצה לאכול?

אנג'י: אמא של שאול אמרה "שתינוק צורח הוא חייב לאכול"

שרה: אבל הוא פולט, אם תינוק פולט זה סימן שהוא אכל יותר מדי, תגידי את זה לאמא של שאול

אנג'י: אני לא יכולה להגיד לה, היא תכעס עלי, היא תמיד כועסת ואומרת שאני לא אמא טובה

שרה: את אמא מצויינת, רק אל תתני לו כל כך הרבה לאכול

פאזזה

שרה: הלילה אנחנו פותחות את הקפה נביא את כל הנשים, את הזקנים שסגורים בבתים, את המקוננים מבתי הקברות, נביא את כל מי שעובר בכביש. עד שהם יחזרו זה יהיה הקפה הכי מרוויח בכל האיזור. כולנו נעבוד

שרה: אנג'י, את תגישי, ובלה

בלה: אני אבשל, כרגיל

שרה: נבשל אוכל נפלא ונגיש יין אדום

ננה: ואת?

שרה: אני אנהל

ננה: והרווחים?

שרה: נתחלק בינינו

ננה: ואני?

שרה: את תשירי

בלה: היא תשיר?

ננה: מה פתאום שאני אשיר בשבילך?

שרה: לא בשבילי, בשביל האורחים

ננה: אבל את תרוויחי מזה

שרה: כולנו נרוויח

ננה: ויהיה לי חדר הלבשה?

שרה: כן

ננה: וכל ערב יהיה זר שושנים אדומות בחדר ההלבשה שלי?

שרה: כשיהיה כסף יהיו שושנים

התינוק בוכה

אנג'י: והתינוק?

שרה: לאמא של שאול

שרה, בלה ואנג'י עם העגלה יוצאות, במקום נשארת ננה בלבד

תמונה 4א

ננה לבד בקפה, עולה על הפודיום בהיסוס, יורדת לוקחת שרפרף, עולה איתו, מציבה אותו על הפודיום, מתיישבת, מסדרת את שערה, אולי פותחת כפתור בשמלתה, משלבת את רגליה, מדמה שהיא מחזיקה מקרופון, מהמהמת כמה מילים בשקט לקהל, מתחילה לשיר שורה או שתיים מהשיר בקול נמוך. היא לא מרוצה, מחליפה רגליים, לא, עדיין לא טוב. היא מרחיקה את השרפרף, סוגרת את הכפתור, עומדת ושבה לשיר, שרה לאט, בחוסר בטחון. מפסיקה לשיר ואז מתחילה שוב בשקט אך מרגע לרגע מתגבר קולה, גופה חש בנוח והיא מזמרת יפה

תמונה 4ב

האור מעומעם, ננה על הבמה שרה בבטחון, שרה מנהלת את העניינים. קבוצת אנשים עוזבת, בקפה נשאר איש אחד, מבוגר אנג'י מתרוצצת בין השולחנות ואוספת כוסות וצלחות. בלה מופיעה ולוקחת את המגשים המלאים כלים למטבח. שרה בבר על הקופה סופרת כסף. לרגע שקט ואז נשמעות צעקות רחוקות ונביחות כלבים, ננה מגבירה את קולה ומכסה על הקולות מבחוץ, הלקוח האחרון קם ממקומו מתקרב לננה, היא מושיטה את ידה הוא מנשק ויוצא. אנג'י קורסת על אחד הכסאות

אנג'י: חשבתי שהערב הזה אף פעם לא יגמר

שרה: אמרתי לך ננה, את מוכרחה להגביר את הקול, בשעות האלו תמיד יש רעש משם

ננה: אף אחד לא שמע כלום

שרה: ליתר בטחון, אנשים לא יכולים להנות שהם שומעים את כל המהומה הזאת מהמחנה שבויים.

בלה: אני כל כך עייפה

שרה: אתן יודעות שהיום הרווחנו יותר מכל ערב אחר?

אנג'י: היה כל כך מלא, חשבתי שהערב הזה אף פעם לא יגמר

שרה: לכו לישון בנות, הייתן נפלאות

תמונה 5

שעת שחר בבית הקפה.

ננה ישנה בבגדיה על רצפת בית הקפה. לתוך הקפה נכנסת בלה, מדליקה אור, רואה את ננה השוכבת שם ונבהלת.

בלה: אמ'לה...מה את עושה כאן?

ננה פותחת את עיניה, מתיישבת במהירות, מסדרת את עצמה

בלה: מה זה? ישנת פה? אין לך בית?

ננה: ניקיתי אתמול בלילה ואז הנחתי לרגע את הראש לרגע והופ נרדמתי

פאזזה בלה לא עונה לה עסוקה בעיניה, מפנה גב לננה.

ננה: מה את עושה כאן?

בלה: ומי את חושבת מבשל פה? גמדים קטנים? אני צריכה להתחיל להכין את הבצק, את המרק, לחתוך ירקות ואולי בנתיים את הופ תלכי מפה?

היא פונה להתחיל לארגן את הבישולים . ננה סובבת סביבה.

ננה: אולי תכיני קפה לשתינו?

בלה: אני שתיתי בבית תודה רבה ותפסיקי להסתובב לי מאחורי הגב, זה מעצבן אותי

ננה: תכיני לי קפה בבקשה..בלה

בלה: לא

ננה: בבקשה בלה..בבקשה

בלה: תעזבי אותי

ננה: מה יש לך? בסך הכל ביקשתי קפה..אפשר לחשוב

בלה: תמיד זה אצלך בסך הכל, לא עושה לך קפה וזהו

ננה: את כועסת עליי? די בלה אין מה לכעוס, ז'קו הלך, את ואני יכולות אפילו להיות חברות, אני יכולה להיות חברה טובה

בלה: (צוחקת) את ואני? תודה רבה . אני לא צריכה חברה כמוך.

ננה: מה רע בחברה כמוני? את לא מכירה אותי בכלל

בלה: (צוחקת במרירות) את שמסובבת את הראש לבעל שלי מול העיניים שלי...שמתלבשת כמו .. כמו ..אני אפילו לא רוצה להגיד את המילה הזו...שהוא לא יכול להוריד ממך את העיניים ואת הידיים ואת נותנת לו...את נותנת לו...או הו איך שאני מכירה אותך

ננה: מה אכפת לך? הוא סתם סמרטוט

בלה: כן אבל הוא הסמרטוט שלי, אין לי אחר

ננה: מה את צריכה אותו בכלל? מדבר אלייך כאילו את זבל, מרים ידיים, משפיל אותך, למה את נותנת לו לעשות לך את זה...

בלה: תשתקי

ננה: תראי איך את נראית...גב כפוף...חזה נופל..בגדים בלי טעם.

בלה: תשתקי אמרתי

ננה: .רגליים נפוחות...

בלה: (צועקת) תשתקי

ננה שותקת. פאזזה. בלה מקרקשת בסירים חותכת ירקות.

בלה: לא תמיד היה לי את המבט הזה, פעם היו לי מבטים אחרים, פעם הייתי אחרת, החזה שלי היה מורם, הגב שלי היה זקוף והעיניים שלי נצצו, את חושבת שאני הייתי אחת כזו שאף אחד לא רצה? לא חמודה שלי, אני נראיתי כמעט כמוך, הכל היה לי...ז'קו, ז'קו גם היה אחר, הוא היה יפה ועדין ואהב אותי...היה קם כל בוקר מחבק אותי ומנשק אותי, היה

מכין לי ארוחות בלילה, היה שר לי שירים יפים ומנגן... זה היה ז'קו שלי, זהו עכשיו תלכי מפה... מהר... אני לא רוצה שתהיי פה... תלכי

ננה: ותראי אותך עכשיו

בלה: ותראי אותך... ישנה עם בגדים קרועים על הרצפה המטונפת של הבית קפה... כל היופי הזה שלך, כל הרגליים האלו והעור החלק... כל זה חמודה שלי, בשביל מה כל זה אם בסוף אין לך איפה לישון? אם אף אחד לא אוהב אותך והגבר שבילית איתו את הלילה הרביץ לך

ננה: אף אחד לא הרביץ לי

בלה: תשמעי לי גברת הוקוס פוקוס, אני מריחה מקילומטרים אישה שהרביצו לה ואני רואה את העיניים שלה, אני מכירה את המבט הזה, מהמראה, את יכולה לקפץ כמה שאת רוצה אבל אני יודעת

ננה: אוהבים אותי, הם כולם אוהבים אותי

בלה: מי שאוהבים אותה לא ישנה על הרצפה לבד בבית קפה

ננה: הוא אמר שהוא אוהב אותי

בלה: גם לי אמרו בהתחלה שאוהבים אותי

ננה: הוא אמר שאחרי שהמלחמה תיגמר הוא יקח אותי מכאן איתו, יעזוב את אשתו ויחד נחיה בעיר ואני אוכל לשיר שם... הוא מכיר מישהו... והוא חיבק אותי ונישק אותי ונתן לי שוקולד ויין וצחקנו

בלה: שוקולד? עוד יש שוקולד בעולם?

ננה: יש כן יש... הנה... גנבתי חתיכה, רוצה? הנה קחי... למה את לא אוכלת?

בלה: אני אשמור לבנות (מחביאה בכיס)

ננה: רציתי לישון איתו ושיחבק אותי כל הלילה

בלה: ואז...

ננה שותקת.

בלה: ואז הוא הרביץ לך...

ננה שותקת

בלה: אני יודעת איך זה מרגיש, זה כואב בעור אבל זה שורף בלב, כמה שזה שורף

ננה מסתובבת בקפה ואז בבת אחת נגשת לפטיפון ושמה מוסיקה מתחילה לחולל, ניגשת לבלה, מושיטה לה יד, בלה מכה קלות על כף היד של ננה, ננה לא מתייאשת

ננה: בואי נרקוד בלה... בואי נשמח קצת

בלה: השתגענת? עכשיו חמש בבוקר ויש לי עבודה בלי סוף

ננה: בואי בלה...

בלה: אני מודה לך מאוד על השוקולד אבל זה הכל תודה רבה... די ננה תעזבי אותי... אני אני... וחושף מזה המוסיקה הזו, מה זה? טס טס טס... זה דופק בראש

ננה: בואי בלה...נו... תרימי רגל...בטח שאת לא יכולה לרקוד מי יכול לרקוד עם הבגדים האלו, זה כלא לא שמלה

בלה: די. תעזבי את השמלה שלי..לידיעתך אני עובדת פה , לא מבלה, עזבי אותי, אל תגעני לי בשיער

ננה: איזה שיער יפה יש לך..וככה להרים את הגב וביחד איתי...רגל שמאל...רגל ימין

בלה: די, עזבי אותי, כמה רגליים את חושבת שיש לי?

ננה: נו בלה.

בלה: ..מה את מקפצת מולי כמו ברווז רעב? יופי..אני מבינה שאת יודעת לרקוד...נו...פעם גם אני ידעתי, מה את משוויצה?

ננה: תראי לי

בלה: אל תגעני בי

ננה: קצת, מה אכפת לך? תראי לי... יופי בלה...קצת יותר בקלות...תני למוסיקה לזרום לך, למלא אותך...תני לגוף שלך להתרומם...לשכוח..נו.את רואה שאת יכולה לצחוק...יד...תני לי יד....סיבוב...

והן מחוללות רגע, בלה בצעדיה הכבדים וננה בקלילות, אבל ננה לא לועגת לבלה. בלה מתנשפת מפסיקה.

בלה: טוב טוב,, מספיק עם השטריות, תני לי לעבוד

ננה: אני יכולה להביא לך כמה שמלות מהעיר, עם צבעים..ורוד וכתום וירוק...לא האפור המכוער הזה...

בלה: את אף פעם לא מתעייפת? די...את מפריעה לי לעבוד

היא חוזרת לעבודתה, ננה מתיישבת.

ננה: אני מבטיחה לך שאני אעזוב את הסמרטוט שלך בשקט ולא אלבש לידו את השמלות האלו ולא אתכופף לידו כך שיראה לי ולא...

בלה: די די...כמה סוכר לשים לך בקפה?

ננה: את לא תגידי לשרה שישנתי פה נכון?

בלה: כמה סוכר?

ננה: את לא...

בלה: עוד מילה ויהיה בלי סוכר

ננה: חמש כפיות

בלה: את ההקצבה של כל החודש את רוצה? חמש..שניים מספיק

ננה: טוב אז שניים.

בלה מגישה לה את הקפה.

תמונה 6

בוקר בבית הקפה, הקפה נראה כלאחר מלחמה. שרה סופרת כסף, בלה בבגדי עבודה מנקה את המקום

שרה(על הבמה): אני כל כך עייפה

בלה: אבל מרוצה, נכון שרה?

שרה: כן, אני מרוצה, זה היה שבוע נפלא

בלה: עמנואל יהיה גאה בך

שרה: טוב שהבאנו עוד כסאות, כבר לא היה איפה לשבת ובכלל לא היה להם אכפת שנגמר האוכל. אנשים אומרים לי שהם שכחו כבר כמה נפלא לצאת מהבית בערב

אנג'י נכנסת

אנג'י: אני לא מוצאת אותה בשום מקום שרה

בלה: חמישה שירים היא שרה ונעלמה, חוצפנית

אנג'י: אבל היא שרה נפלא, כל לילה באים יותר ויותר אנשים רק כדי לשמוע אותה

בלה: בלי שרה היא היתה עדיין שרה בלול

אנג'י: אולי היא הרגישה לא טוב?

שרה: מי שמרגישה לא טוב צריכה לבקש ממני רשות ללכת

בלה: נמאס לי ממנה, באה לה כמו מלכה כל לילה שעה אחרי כולנו, עולה על הבמה שרה קצת ונורא מתעייפת ובסוף היא עוד נעלמת...

שרה: היא תחזור, אף אחד חוץ מאתנו לא מחכה לה והיא יודעת את זה מצויין. בלה. איפה שמת את הצלחות?

בלה: על המדף שמה, יותר קרוב למטבח. זה יותר נוח

שרה: תחזירי למקום הקודם כמו שעמנואל אמר לך

בלה: אבל שרה, זה הרבה יותר נוח...

שרה: בדיוק כמו שעמנואל אמר לך

בלה: טוב, טוב, אוף

לתוך הקפה נכנסת ננה, היא לבושה בשמלת ערב ונועלת נעלי עקב שחורות, שרידי איפור, שערה סתור אבל יש לה מצב רוח מצויין, היא מפהקת

ננה: אני כל כך מצטערת

שרה: זה ממש לא יעזור לך כל הצער הזה. איפה היית!

ננה: לא הרגשתי כל כך טוב בהפסקה אז הלכתי לנוח קצת ונרדמתי

שרה: ובבוקר קמת, לבשת את שמלת הערב שלך, נעלת את נעלי העקב ובאת לנקות!?

ננה: באמת לא הרגשתי טוב

שרה: אהה, נדמה לך שאת יכולה לעשות מה שאת רוצה, יש לנו הסכם שכחת?

ננה: כבר אמרתי שאני מצטערת. קורה לא?

אנג'י: ננה, את נראית נהדר

ננה: כמה אני אוהבת אותך. שרה, מה לעשות?

שרה: תשפשיפי

ננה מרימה את שמלתה, מורידה את הנעליים, לוקחת את הדלי, מוציאה סמרטוט ומתחילה לשטוף, המצב רוח הטוב חוזר אליה והיא שרה את השיר של הלילה

בלה: היא לא מקבלת את הכסף של אתמול בלילה

שרה: את זה אני מחליטה

ננה חוזרת לשטיפה, מצב הרוח הטוב שלה לא נפגע, כולן עובדות, אנג'י מתקרבת לננה

אנג'י (בשקט): אז למה באמת את לובשת את השמלה של אתמול והנעליים וכל זה?

ננה: (בקול רם) לא הספקתי להחליף

בלה: יש לך עיניים כמו אחרי לילה... של...

ננה: איזה לילה?

בלה: כזה לילה

אנג'י: אבל עם מי?

שרה: בנות לעבודה

אנג'י: אולי עם הקצין ההוא?

ננה: השתגעתי הזקן הזה?

אנג'י: והנהג ההוא?

ננה: צולע

אנג'י: וההוא שישב ליד הדלת?

ננה: הוא פסיכי לגמרי

אנג'י: וזה שהסתכל עלייך ונזל לו רוק?

ננה: הוא קברן

בלה: יש כאלה נשים שלא אכפת להן עם מי העיקר שיהיה

ננה: אמרתי לכן שהרגשתי לא טוב והלכתי לישון, תשאלו את סבתא שלי

שרה: אותי לא תשקרי, מה שאת עושה אחרי העבודה לא מעניין אותי אבל את העבודה שלך את תעשי כמו שצריך

אנג'י: ספרי כבר ננה!

ננה: טוב, אז לא ישנתי

בלה: אז איפה היית ננה שלנו?

ננה: או הו

אנג'י: איפה היית?

ננה: מצאתי מישהו מושלם

אנג'י: מושלם?

ננה: גבוה ובלונדיני ומדהים

בלה: אין אצלנו כאלו

אנג'י: ומה עשיתם?

ננה: זהו, עכשיו בנות צריך לנקות, קדימה

היא חוזרת לעבוד במשנה מרץ

אנג'י: והחופשה שלו נגמרה? הוא חזר לצבא?

ננה: דווקא לא

פאזזה, ננה מנקה

אנג'י: אז בלילה את תלכי עוד פעם?

בלה: בלילה היא עובדת שכחת?

ננה: הוא פנוי גם אחרי העבודה, הוא תמיד פנוי

חוזרת לעבוד

בלה: אם הוא לא פסיכי ולא זקן אז איך לא גייסו אותו?

ננה: אמרתי לכן שלא גייסו אותו? שרה, תני לי סמרטוט יבש

ננה הולכת לחפש

בלה: אם גייסו אותנו והוא חייל אז מה הוא עושה פה אצלנו?

ננה: שרה, צריך סמרטוטים חדשים

שרה: תעני לה קודם

ננה: די מספיק, תעזבו אותי

חוזרת לנקות

אנג'י: אז איך זה שהוא פה, ננה?

ננה: מן סידור כזה

אנג'י: איזה סידור כזה?

ננה: יש לו גם חברים

אנג'י: חברים?

ננה: בלונדינים, חלקים ומדהימים וכל כך... יש לנו ערב עמוס ואתן עומדות כמו פרות ולוטשות בי עיניים

בלה: אז עכשיו את רוצה גם את החברים שלוו?

ננה: מה פתאום, חשבתי עליכן

שרה: אנחנו נשואות

אנג'י: בלונדיני וחלק, אז מה עשית איתו?

שרה: אנג'י ...

אנג'י: אני רוצה לשמוע. תספרי, בבקשה ננה! שרה תגידי לה שתספר כבר

ננה: עזבו, לא כדאי, אתן נשים נשואות

ננה חוזרת לנקות

שרה: אז ננה.... הם חיילים?

ננה: בערך

שרה: חיילים או לא חיילים?

ננה: סוג של חיילים, איפה החומרי ניקוי? שתיתם אותם?

שרה: את הלכת לשומרים של המחנה שבויים נכון? ראיתי איך הם הסתכלו עלייך

ננה: לשומרים השיכורים והמכוערים האלו? למה לי?

אנג'י: נו כבר ננה מי הם?

פאזה

שרה: חיילים של האויב

ננה: הם כבר לא אוייבים

בלה: היא בוגדת

ננה: קנאית, אותי כל הלילה חיבקו וליטפו ואת התייבשת לך לבד במיטה

אנג'י: אז מי הם?

ננה: שבויים

בנות: שבויים!?

ננה: אתן זוכרות את מיכאל, הקצין של המחנה שבויים שהיה פה אתמול בלילה עם השומרים שלו? אז הוא ביקש שאני אבוא לעשות הופעה קטנה לחברים שלהם שנשארו במחנה, אמר שישלמו טוב. הם ישבו ושתו ואני שרתי והם התחילו לדבר שטויות ולצעוק ואז הם נרדמו ואחרי כמה דקות נכנס לחדר פיטר

מנקה

ננה: הוא נכנס עם מגש של אוכל לשומרים ואני הלכתי איתו

בלה: והשומרים?

ננה: שילמתי להם שישתקו

אנג'י: זה לא מסוכן?

ננה: להפך, הוא התנהג נהדר, דיבר יפה, שאמרתי לחייך הוא חייך, עשה מה שאמרתי לו ובסוף אפילו אמר תודה. ..

שרה: במקום לשיר פה לאורחים שלנו הלכת לשיר לשומרים במחנה?

ננה: חשבתי שזה יהיה נורא יפה מצידי

אנג'י: אז... מה רצית שהוא יעשה לך?

שרה: מספיק

ננה: כל מה שתמיד חלמתי שיעשו לי

אנג'י: מה חלמת?

ננה: די מספיק, אני אספר לך אחר כך זה לא בריא לשרה

שרה: בוגדת

אנג'י: פיטר, איזה שם יפה...

ננה: וגם דברים שלא חלמתי

אנג'י: מה לא חלמתי?

שרה: את לא תדברי ככה בקפה שלי

אנג'י: ותגידי, מי החברים של פיטר?

ננה: הנס וכריסטוף ולואי וקרל...

אנג'י: הנס...הם עושים כל מה שאני רוצה?

ננה: הכל

שרה: אנג'י!

אנג'י: גם אני רוצה שילטפו אותי

שרה: הגברים שלנו נלחמים בחזית ובזה את מתעסקת?!

ננה: אני הייתי כל הזמן למעלה, אני זיינתי אותו, אתן קולטות את זה?

אנג'י: ואיפה הנס היה?

בלה: היא היתה למעלה כל הזמן?

ננה: את לא מכירה את זה, רגילה לתקרה נכון?

שרה: הבעלים שלנו נלחמים על המולדת שלך

ננה: המולדת שלי? זאת המולדת שלי (טופחת על גופה)

שרה: את אל תשכחי! יש לך עבודה בלילה ואת לא תהרסי לי, את מבינה? את לא תהרסי לי, את תשירי כל ערב עד שהלקוח האחרון הולך הביתה הבנת אותי? בלה ואנג'י – בואו!

שרה יוצאת בזעם טורקת דלת

בלה: מה שאת מרשה לעצמך, בושה

ננה: אל תבלבלי לי את המוח שקרנית, את לא כמו שרה, את שונאת את בעלך, עכשיו הוא איננו, תהני מזה

בלה: נישואין זה דבר קדוש

ננה: (צוחקת) תגלי את זה גם לז'קו

בלה מחקה את שרה ויוצאת אחריה

אנג'י: למה שרה כועסת?

ננה: בטח מקנאה, לעבודה

אנג'י: את הולכת לשם עוד פעם?

ננה: עוד פעם ועוד פעם ועוד ... את רוצה לבוא איתי?

אנג'י: מה פתאום

ננה: חבל

גם אנג'י יוצאת

תמונה 7

לילה בקפה, עוד ערב מוצלח מסתיים, שלושה לקוחות רדומים יושבים בירכתי הקפה. שלושת הנשים בשמלות ערב הדוקות. ננה על הבמה עדיין שרה, אנג'י מנקה את השולחנות, שרה מסדרת תוך כדי שירה, אנג'י תופסת אותה לריקוד, ננה מגבירה את קולה

שרה: שילכו כבר הביתה, אני עייפה

אנג'י: כל כך לבד לי

שרה: בואי, אני אחבק אותך

אנג'י: זה כל כך נעים שמחבקים אותך

שרה: יותר טוב עכשיו?

אנג'י: תחבקי אותי עוד

שרה: אני צריכה לסגור את הקופה אנג'י

אנג'י: תחבקי אותי עוד קצת שרה

שרה: קצת ודי

אנג'י: טוב (פאוזה) ושרה...

שרה: כן

אנג'י: את קצת חונקת אותי, תורידי קצת את היד, ככה וביד השנייה תלטפי אותי

אנג'י שמה את ראשה על כתפה של שרה ומתמכרת לריקוד

אנג'י: את יותר נעימה משאול, רכה כזאת וחמה, תלטפי אותי עוד פעם, ושרה

שרה: כן אנג'י

אנג'י: אולי אפשר לישון איתך? כל כך לבד לי

שרה מתרחקת במהירות מאנג'י

שרה: מספיק, צריך לסגור את הקופה, תלכי הביתה עכשיו, תלכי לישון

אנג'י פגועה, לוקחת את המעיל ואת התיק שלה ויוצאת

תמונה 8 –

חזית בית הקפה

אנג'י פוגשת את בלה.

אנג'י: מה את עושה פה? למה את לא הולכת הביתה?

בלה: למה את לא הולכת?

אנג'י: משעמם לי ואני בכלל לא עייפה

בלה: גם אני לא

אנג'י: חבל שאין פה בסביבה איזה בית קפה נחמד לשבת בו

צחקות. שלושת הלקוחות האחרונים חולפים על פניהן

אנג'י: המיטה שלי קרה ואין לי אף אחד שיחבק אותי, כל הזמן אני לבד

בלה: עוד מעט תיגמר המלחמה ושאל יחזור והכל יהיה בסדר אנג'י

אנג'י: שאל אשם!

בלה: מה את רוצה משאל?

אנג'י: הוא הלך, הוא לא היה צריך ללכת. הוא הבטיח לי שתמיד יהיה איתי והוא שיקר לי

בלה: אבל זאת מלחמה אנג'י, הוא היה חייב ללכת

אנג'י: הוא היה צריך להגיד להם שהוא לא יכול ללכת, שיש לו אישה ותינוק לטפל בהם

בלה: ככה זה מלחמה. לא שואלים כלום ולא רוצים לדעת כלום

אנג'י: את מתגעגעת לז'קו?

בלה: לכלב הזה? את יודעת מה זה לקום בבוקר בלי צעקות? ללכת לישון בשקט בלי שמישהו נשכב מעלי מסריח מאלכוהול, לא לפחד מהידיים שלו ומהצעקות שלו? את יודעת איזה אושר זה? הלוואי שלא יחזור לעולמים

אנג'י: טוב, אז לא לז'קו, לגבר, את לא מתגעגעת לגבר?

בלה: הם כולם אותו דבר, באים אלייך, משתלטים לך על הגוף ועל הבית, גומרים לך את האוכל והולכים

אנג'י: בסידור של ננה זה לא ככה

בלה: עם ה... עם הפיטר וההנס?

אנג'י: היא אמרה שאנחנו באות, משלמות כמה לשומרים חוגגות כל הלילה והולכות הביתה. אף אחד לא נכנס אלינו למיטה ולא מלכלך לנו את הבית...

בלה: ולא גומר לנו את האוכל

פאזזה

בלה: את רוצה ללכת לסיידור?

אנג'י: שרה תכעס

בלה: נכון, שרה תכעס

אנג'י: היא תדע ישר

בלה: מיד

אנג'י: אי אפשר להסתיר ממנה כלום, היא כל כך חכמה

בלה: וחזקה

אנג'י: אני סתם טפשה ואת קצת חלשה

בלה: כן, שרה שונה משתינו. היא לא צריכה אף אחד

אנג'י: נכון

בלה: אפשר רק ללכת לראות ותכף ומיד לחזור הביתה

אנג'י: בדיוק

השיר גווע, ננה יוצאת במרוצה, נעצרת כאילו מופתעת לידן

ננה: אתן מחכות לי? יופי, בואו

**היא הולכת במהירות השתיים משתרכות אחריה
אנג'י נעצרת, ננה מסתובבת**

ננה: מה קרה?

אנג'י: לא נעים לי

ננה: מה לא נעים לך?

אנג'י: לא נעים לי משאול

ננה: שאול, שאול.. אתה שומע את אנג'י? היא לבד וקר לה, שאול... הוא לא שומע אנג'י

אנג'י: בלב זה לא נעים לי

ננה: הנס חמוד מאוד

אנג'י: אם שאול ידע הוא יכעס עלי, אני לא אוהבת שכועסים עלי

ננה: שאול לא ידע אם לא תספרי לו

אנג'י מזרזת את צעדיה ונדבקת לננה, ננה כורכת סביבה את זרועה והשתיים צועדות יחד, בלה אחריהן.

אנג'י: ואם הם לא ירצו אותי? אולי אני לא אמצא חן בעיניהם?

ננה: את לא מבינה כלום נכון? אף אחד לא שואל אותם

לפתע בלה נעמדת, האור של הבית קפה עדיין נראה מצד אחד מצד שני נראים כבר אורות המחנה

אנג'י: בלה, מה קרה?

בלה: אני עייפה נורא

ננה: אז ננוח רגע ונמשיך

בלה: אני עייפה מדי, פעם אחרת

ננה: אולי לא תהיה פעם אחרת

בלה: לא נורא, באמת לא נורא, תלכו אתן

היא מתחילה לחזור לכיוון הכפר, ננה ואנג'י ממשיכות ללכת

ננה: מה העניינים איתך זאתי?!

בלה מסתובבת במהירות

בלה: איך קראת לי?

ננה: זאתי

בלה: די

ננה: זאתי, תפתחי רגליים כבר אפשר לחשוב שיש לך זהב בפנים

בלה: את מדברת כמוהו, את מדברת כמוהו תפסיקי, תפסיקי

היא רצה באגרופים שלוחים אחרי ננה

ננה: את גרוטאה זקנה, סמרטוט, השדיים שלך נופלים, תראי את הבטן שלך... נראית כמו אמבטיה

בלה: הוא סיפר לך עלי? הוא אמר לך הכל עלי?

ננה: הוא אמר שאת אף פעם לא גומרת

בלה: אני שונאת אותך

ננה: שאת לא מסכימה להוריד את הבגדים המסריחים שלך גם שאת הולכת לישון

בלה: כלבה

ננה: שאת לא יכולה בלעדיו ושאף פעם לא תעזבי אותו

בלה: לא יכולה בלעדיו? זה מה שהוא אמר? (דוהרת קדימה) אני יראה לך שאני יכולה, אני יראה לך

אור חזק ממחנה השבויים מציף אותן, הואר מהקפה נעלם. פקודות נשמעות מרמקולים. אנג'י נעצרת

ננה: מה עכשיו?

אנג'י מתיישבת ומוציאה תיק איפור. היא מוציאה מראה ושפתון ומושחת את שפתייה, מביטה בעצמה במראה ומתקרבת לבלה וצובעת גם את שפתייה, לאחר מכן היא מוציאה מברשת ומברישה את שיערה, מעבירה את המברשת בקלילות על שערה של בלה ולבסוף מוציאה בושם מהתיק שלה ומבשמת את עצמה

אנג'י: האיפור שלי בסדר?

ננה: את נראית מדהים

אנג'י: והשמלה, בכוונה בחרתי אדום, חשבתי ששמלה אדומה זה...

ננה: השמלה שלך מהממת אנג'י

אנג'י מבשמת גם את בלה

אנג'י: קדימה בנות לגן עדן

תמונה 9

מחנה שבויים. מחלון הצריף בו הן נמצאות ניתן לראות אורות זרקורים, שומעים פקודות, נביחות כלבים, מדי פעם צעקות. אנג'י ובלה בתוך הצריף. אין בו דבר מלבד מזרון מלוכלך ושמיכה

אנג'י: נורא מלוכלך פה

בלה: ננה אמרה שיהיה קצת מלוכלך

אנג'י: כאילו השתינו פה

בלה: ננה אמרה שהם משתינים בכל מקום

אנג'י: את חושבת שיביאו את הנס?

בלה: נראה, ננה אמרה שהיא בודקת

אנג'י: את פוחדת?

בלה: קצת ואת?

אנג'י: בכלל לא, אולי...קצת... אבל קצת פחות ממך

ננה נכנסת לצריף, בידיה צרור מפתחות

ננה: תכף יביאו את פיטר

אנג'י: והנס?

ננה: הם אמרו שהנס קצת חולה היום

אנג'י: מסכן

ננה: לא נורא, נסתדר עם פיטר

אנג'י: כולנו?

ננה: אולי כריסטוף יתפנה אחר כך

בלה: זה יהיה מצויין אם כריסטוף יתפנה

הדלת נפתחת. לתוך החדר נזרק פיטר. הוא לבוש בגדי אסיר, על הבגד מודפס מספר, הוא חיוור, שיערו מגולח, ידיו ורגליו כבולות, הוא מבוהל וכך גם בלה ואנג'י המתרחקות ממנו מיד

ננה: שלום פיטר, תכיר, אלו החברות שלי בלה ואנג'י

אנג'י(מרחוק): היי פיטר, מה שלומך?

בלה: שלום, אני בלה

פיטר מביט בהן

פיטר: מה אתן רוצות?

ננה מתקרבת אל פיטר, הוא מביט בה, אינו יודע למה לחכות, היא מצמידה את שפתיה לשפתיו ומנשקת אותו, פיטר מביט בה, נסוג מעט

ננה: לא צריך לפחד פיטר, לא נעשה לך שום דבר רע אתה כבר מכיר אותי נכון?

אנג'י: לא צריך לפתוח לו את האזיקים?

בלה: לא

ננה: יש לי מפתחות, מי שרוצה פותחת, מי שרוצה סוגרת

אנג'י: והוא לא מסוכן?

ננה: בחוץ עומדים שני שומרים עם כזה רובה אם הם שומעים משהו לא בסדר הם מיד נכנסים

בלה: יופי

אנג'י: פיטר?

היא מתקרבת אליו בחשש, הוא מביט בה

אנג'י (מהוססת) אני יפה?

בלה: איזה מן שאלה זו אנג'י, לא נעים

אנג'י: אבל אני רוצה לדעת

בלה: אז תשאלני אותי למה לך לשאול מישהו זר?

ננה: פיטר, פיטר חמוד, אנג'י רוצה לדעת אם היא יפה

פיטר (מושיט את ידיו הקשורות קדימה) תפתחו

ננה ניגשת ופותחת, פיטר מנער את ידיו, ניגש אליה, מנשק אותה, ננה מצחקקת

פיטר: יש לכן אוכל?

ננה מוציאה מכיסה סנדוויץ', פיטר ממהר, ננה מרחיקה

ננה: עוד לא פיטר, לא ענית לאנג'י

פיטר: את יפה

אנג'י: תודה

מושיט ידו אל הסנדוויץ', ננה שוב מרחיקה

ננה: לא כך, אתה לא בובה, תגיד לה איך היא יפה

פיטר: מה את רוצה ממני?

ננה: שתגיד לאנג'י כמה היא יפה ואז אני אתן לך סנדוויץ'

פיטר (מתמהמה): יש לך פנים יפות ושפתיים יפות ואף יפה ופה...

ננה: טוב קח

נותנת לו, הוא אוכל במהירות

בלה: הוא אוכל מצויין

אנג'י: לא נותנים פה מספיק אוכל?

בלה: בטח שנותנים, גברים תמיד רעבים

פיטר: יש עוד?

ננה: לא

פיטר: וסיגריה?

אנג'י מתקדמת אליו לאט, מלטפת אותו, בודקת בידיה את פניו ואת גופו, פיטר נרתע

אנג'י: רוצה סיגריה?

פיטר: כן

אנג'י: אז תן נשיקה, פה

ננה: פיטר אל תברח, תן נשיקה לאנג'י ותקבל סיגריה

פיטר מתקרב לאנג'י ונותן לה נשיקה, אנג'י מתרגשת

פיטר: את הסיגריה שלי

אנג'י מוציאה עבורו סיגריה ונותנת לו, פיטר מעשן

פיטר: פעם הבאה תביאו עוד אוכל, מבינות?

בלה: הוא לא מדבר יפה אני לא יביא לו כלום, אני לא יביא לך כלום

אנג'י: אני רוצה שהוא יחבק אותי וינשק אותי כמו שעשה לך

אנג'י מתקרבת אליו, פיטר נרתע לפינת החדר, אנג'י אחריו, מביטה בחברותיה

בלה: אני יעזור לך

בלה מאגפת את פיטר ועומדת מאחוריו והוא לא יכול לסגת, פיטר דוחף את אנג'י ובלה ממהרת לתפוס אותו

בלה: תקשרי אותו ננה, עכשיו

ננה קושרת

בלה: עכשיו אנג'י, תנשקי אותו הוא לא יכול לעשות לך כלום

אנג'י מתקרבת ומנשקת, פיטר מסיט את ראשו, אנג'י מתעקשת, פיטר מתחמק, אנג'י לא מוותרת, שניהם נופלים, אנג'י על פיטר, אנג'י מצחקקת ונמלטת, הבנות מצחקקות, פיטר קם

פיטר: מה אתן רוצות ממני?

ננה: נשיקות וליטופים פיטר

פיטר: תביאו אוכל?

אנג'י: המון אוכל וגם סיגריות

היא מושיטה את ידה אל שפתיו, פיטר מנשק, היא מושיטה את ידה השנייה פיטר מנשק, ננה מצטרפת הוא מנשק גם את ידיה בלה מצטרפת ופיטר מנשק את כולן ולאחר מכן מתרחק מהן

בלה: ננה עכשיו תורך נראה אותך את כבר מכירה אותו

ננה: אין לנו מה למהר

אנג'י: את בטוחה שזה לא צבע בשיער שלך?

ננה: תבדקי בעצמך

אנג'י: הוא נראה קצת כועס עכשיו

ננה: שם בארץ שלו כולם נראים כמוהו

אנג'י ממששת את שערותיו של פיטר נוהם, אנג'י נבהלת ונמלטת בצחוק

אנג'י: הוא לא נראה לי בריא כל כך, הוא נורא חיוור

ננה: שם בארץ שלו כולם חיוורים כמוהו

אנג'י: מה עושים עכשיו?

ננה: מה בא לך?

אנג'י: בא לי שהוא יעשה לי כל מה שעשה לך

ננה: בבקשה

אנג'י: אבל אתן פה

בלה: צריך פרטיות ככה לא נעים

ננה קמה, מרימה את השמיכה, קושרת ויוצרת מעין פרגוד בפינת החדר

אנג'י: ואיך נכניס אותו לשם?

ננה ניגשת אל פיטר ומושכת אותו לכיוון הפרגוד, פיטר מתנגד, בלה מצטרפת אליה, השתיים יותר חזקות מפיטר, הוא מתנגד

אנג'י: מה יש לך?

הדלת נפתחת בשקט, הבנות העסוקות אינן רואות את ראשה של שרה, שרה רואה אותן ומיד נסוגה אבל ננה כבר תפסה אותה

ננה: אהה, יש לנו אורחת, כנסי שרה שלנו, כנסי אל תתביישי

בלה ואנג'י עוזבות מיד את פיטר ומסתובבות אל שרה, שרה נכנסת

בלה: שרה, אני לא... רק באתי לראות...מה את עושה כאן?

ננה: שרה, בבקשה תכירי, זה פיטר האויב

אנג'י: זה בלה שכנעה אותי שרה אני בכלל לא רציתי לבוא
שרה: תתלבשו ותסתדרו! תראו איך אתן נראות, אתן לא מתביישות? ואתה תסגור את
החולצה שלך, תשב, שב

פיטר: תודה לך מאדאם

אנג'י ובלה ממהרות להסתדר

ננה: (מבינה) היא לא באה לחפש אותנו, היא לא ידעה בכלל שאנחנו פה, היא באה
בשבילו, נכון שרה?

אנג'י: באמת? לא ידעת שאנחנו פה?

ננה: אז מה? גם את רוצה שילטפו אותך וינשקו אותך ו..

שרה: אישה לא צריכה שילטפו אותה כל הזמן

ננה: ללדת ילדים ולהאכיל אותם זה לא חוכמה גדולה כל כך, כל קופה בג'ונגל יכולה
לעשות את זה

שרה: את טיפשה ננה, אישה הופכת אישה רק שהיא יולדת ואז היא חזקה, חזקה יותר מכל
גבר אבל את לא מבינה דברים כאלו זה מסובך מדי בשבילך

ננה: את צריכה בעל וילדים ועסק כדי להיות אישה, אני לא צריכה שום דבר, אני נהנית
להיות אישה, את טובלת

שרה: , נהנית, מה? יש לך עבודה

ננה: אז תפטרי אותי

שרה: את יודעת מצויין...

ננה: אז תפטרי אותי, נראה אותך, הבית קפה שלך לא שווה כלום בלעדי, כולם באים
בשבילי ואת יודעת את זה, בלעדיי את היית עדיין דופקת מסמרים

שרה: (לאט) ואת גבירתי הזמרת היית מבלה את זמנך מתחת ישבנים שעירים של חיילים
זקנים ואילו לא היית שרה אצלי לא היית שווה יותר ממה שהיית שווה לפני המלחמה וזה
כלום, את מבינה אותי – כלום!

היא מתקרבת אל פיטר, הוא נרתע ממנה

שרה: אל תזוז

פיטר מתרחק

שרה: אל תזוז אמרתי, חוצפן

ננה: איך את מדברת אליו? הוא שלי, רק שלי

שרה: שלך? כלום פה לא שלך, הוא שלנו, של כולנו

פאוזה

שרה: פיטר, בוא אלי נראה אותך

פיטר לא זז

שרה: אלי..

ננה: פיטר דרלינג, אל תזוז

שרה: שומרים...

אנג'י: תראי בלה, הוא בא אל שרה והוא לא מכיר אותה בכלל

שרה: ועכשיו תשב

ננה: בוא אלי

שרה: שב, תשתקי כבר

פיטר יושב

שרה: יופי, עכשיו קום, קום אמרתי כבר

פיטר מנסה לקום, שרה מפילה אותו בחזרה

שרה: על ארבע פיטר

פיטר משתהה

פיטר: מאדאם, יש לי אישה וילדים, תרחמי עלי

שרה: שומרים

פיטר יורד על ארבע

שרה: יופי פיטר, לא רע, פיטר... תנבח עליה

פיטר: די, לא בבקשה מאדאם

ננה: הוא לא כלב שלך

שרה: הוא האויב שלי והוא נהנה את לא רואה?

פיטר: די

שרה: תנבח עליה אמרתי

פיטר: הב הב

שרה: יותר חזק, תנבח יותר חזק

ננה: השתגענת?

שרה: פיטר תנשוך אותה

פיטר: בבקשה

שרה: תנשך אותה אמרתי

פיטר ממחר על ארבע אחרי ננה, ננה נמלטת מפיטר, שרה צוחקת

שרה: יופי, אלי פיטר, אמרתי לקום?

פיטר מביט בה

פיטר: בבקשה

שרה חולצת את נעליה וממששת בכף רגלה את גופו

ננה: מה את עושה?

שרה: תמחאו כפיים בנות

ננה: מה אתן עושות? מה אתן מקשיבות לה?

שרה: בנות, כפיים בנות

בלה ואנג'י מתחילות למחוא כפיים בהיסוס

שרה: תקום

פיטר לא זז

שרה: תקום אמרתי

שרה: תתפשט

פיטר לא זז

שרה: תתפשט אמרתי.....תתפשט עכשיו

בלה: תראו הוא עשה פיפי

שרה: התינוק שלנו עשה פיפי, גם בחזית עשינו פיפי? מי רוצה להחליף לו?

ננה: את מטורפת שרה, בנות בואו נלך מכאן

ננה יוצאת

שרה: לא ככה פיטר, יותר לאט, , בנות כפיים, להתפשט לאט, לאט

פיטר מתחיל להתיר את כפתורי חולצתו לאט לאט, השירה מתגברת ואיתה מחיאות הכפיים, שרה מצטרפת למחיאות הכפיים הבנות מביטות בה ומגבירות את המחיאות כפיים ואת השירה, פיטר מתיר כפתור שרה צווחת בהתלהבות, על כל כפתור נוסף צווחות הבנות יותר ויותר והחולצה הוסרה, פיטר מאט

שרה: תמשיך

פיטר: בבקשה מאדאם

שרה: תמשיך אמרתי

פיטר מסיר לאט את מכנסיו

שרה: את האגן, להניע את האגן, ככה, אתה לא קרש מה אתה בוכה, תינוק, מה אתה בוכה? סמרטוט, תרקוד

פיטר מניע את האגן ע"פ הוראותיה של שרה הרוקדת מולו, רוקד ובוכה, אנג'י מצטרפת אליהם מהצד תוך כדי מחיאות כפיים

שרה: כפיים בנות, יותר חזק, יופי, תראו אותו, כפיים

השלוש מוחאות כפיים במרץ

שרה: ותחתונים, תראו את התחתונים

שרה: ולהסתובב כן, להסתובב, בנות תריעו לו, לרקוד יופי

שרה מתקרבת אל פיטר מצמידה את גופה אליו ורוקדת יחד איתו, היא מצמידה את ידיו אליה ונעה, בלה נצמדת אליו מצידו השני, השתיים רוקדות והוא ביניהן

שרה מוציאה מתיקה כוסות ובקבוק מחלקת בין שלושתן שותה מהר ומוזגת לעצמה עוד

שרה: לחיי פיטר האויב

כולן: לחיי פיטר האויב

שרה מקרבת את הבקבוק לפיו של פיטר וממלאה אותו במשקה, המשקה ניגר החוצה

שרה: פיטר תחבק אותן, הן אוהבות אותך תחבק אותן פיטר, לא לזוז

בלה: יופי שרה, יופי, תראי לו שרה

שרה: ועכשיו לשיר פיטר, לשיר יחד איתנו

הן שרות פיטר איתן

בלה: יופי שרה, מגיע לך(לפיטר), מגיע לך (צוחקת)

שרה: ולקפוץ פיטר

הוא קופץ

שרה: על ארבע פיטר, על ארבע

ננה נכנסת

ננה: ד״! הוא תכף ימות פה

פיטר קורס

שרה: קום

הוא מנסה לקום

שרה: קום אמרתי

פיטר קם מביט בה בעיניים, נופל ומתעלף

בלה, אנג׳י וננה רצות אליו

שרה: אל תגעו בו, (צועקת) שומרים קחו אותו

ננה: את מטורפת

שרה: אני? (צוחקת) זה את הבאת אותו לפה

שרה צוחקת בטירוף, שותה עוד

ננה: אני הבאתי אתכם להנות, את רוצה לנצח

מסך

סוף מערכה ראשונה

מערכה שנייה

תמונה 1

בית הקפה בבוקר, למרות אור היום, התריסים סגורים. אור חשמל. אנג׳י ובלה מנקות ומסדרות בעצלותיים

בלה: למה לא באת אתמול בלילה?

אנג׳י: התינוק היה קצת מצונן

בלה: הביאו שבויים חדשים

אנג׳י: נחמד

פאוזה

בלה: אם תלכי היום תלבשי את השמלה הסגולה?

אנג׳י: מה פתאום

בלה: אז אולי את יכולה להשאיל לי אותה הלילה? הם כבר ראו אותי עם כל השמלות ולא נעים לי

אנג'י: אבל את הרבה יותר שמנה ממני והיא תתפוצץ עלייך

בלה: אז מה אני יעשה? לא נעים לי

אנג'י: תלבשי את השמלה הירוקה, תנעלי מגפיים ותשימי עלייך איזה מטפחת חמודה.

בלה: מטפחת חמודה זה לא מוגזם? בכל זאת הם שבויים

אנג'י: נכון, אבל הם השבויים שלנו

השתיים עובדות

אנג'י: שמעת משהו מז'קו?

בלה: שום דבר, אפילו לא פתק.

פאזזה

אנג'י: את חושבת שקר לשאול?

בלה: לז'קו לא קר כי אני ארזתי לו המון גרביים חמים וסוודרים

אנג'י: אני לא ארזתי לו כלום. אני לא בסדר שלא ארזתי לו

בלה: את ילדת

אנג'י: נכון, אבל בכל זאת, הייתי צריכה לחשוב על זה

בלה: הצבא דואג להם, נותנים להם מעילים חמים ושמיכות

אנג'י: אני כל כך מתגעגעת לריח שלו (מוציאה מכתב) קיבלתי אתמול מכתב משאול

בלה: מה הוא כותב?

אנג'י: אני מפחדת לפתוח

היא נותנת את המכתב לבלה, בלה מחזירה לה את המכתב

אנג'י: הוא יודע עלינו ואני מפחדת לפתוח

ננה נכנסת, אנג'י מנסה להסתיר את המכתב

ננה: אנג'י, למה לא באת אתמול?

אנג'י: התינוק קצת מצונן, בגלל זה

ננה: הפסדת, הביאו שבויים חדשים, כאלו מתוקים, קצת רזים מדי אבל מתוקים

בלה: אנג'י קבלה מכתב משאול והיא לא פותחת אותו

ננה: למה לא?

בלה: היא מפחדת שהוא יודע עלינו

אנג'י: שאול רוצה לדעת למה אני בוגדת בו

ננה: הוא לא יודע כלום, תני לי את המכתב, אני אפתח אותו ואקרא לך

ננה ניגשת לאנג'י, אנג'י מתרחקת ממנה, ננה רודפת אחריה בצחוק, מדגדגת אותה, מנסה לקחת את המכתב, שרה נכנסת

שרה: מה קורה פה?

ננה: שום דבר לא קורה

אנג'י: אז איך השבויים החדשים?

שרה: יפים כמו מלאכים ומאוד צייתנים, (צוחקת) נתנו לי מכתבים לשלוח לנשים שלהם בארץ שלהם

היא מוציאה חופן מכתבים ומפזרת אותם על השולחן, מרימה מכתב אקראי ופותחת אותו, מקריאה בלגלוג:

“הלגה יקירתי, מה שלומך אהובתי... בלה.. בלה.. בלה.. מה שלום הקינדר שלנו... בלה... בלה.. בלה... אישה אחת, הבטיחה שתעביר לך את המכתב שלי, עדיין יש בעולם אנשים טובים... בלה.. בלה.. בלה.. שימי מבטחך באל... אוהב קרל וילהלם בלה...”

מחקה צליל של נשיקה, משליכה את המכתב

פותחת בגסות מכתב נוסף

“גינסר שלי... גינסר? אני מקווה שהכל אצלך בסדר...” בלה.. בלה.. בלה

זורקת את המכתב על הרצפה, במחשבה שנייה, ניגשת לפח, מבעירה בו אש וזורקת את המכתבים לתוכו

שרה: הם אמרו יש לי פנים כל כך טובות

בלה: אנג'י קיבלה מכתב משאול

שרה: מה הוא כותב?

בלה: היא לא פותחת

שרה: תני לי את המכתב, אני אפתח

בלה: אנג'י חושבת שהוא יודע עלינו

שרה: חייבים לפתוח, הרבה זמן לא קיבלתי מכתב מעמנואל ואני לא יודעת מה שלומו

ננה: טיפשה, מה את צריכה לדעת?

שרה: את המכתב, אנג'י!

אנג'י מוציאה את המכתב ומתכוננת לתת לשרה, ננה מזנקת על אנג'י וחוטפת את המכתב, שרה ממהרת אל ננה, ננה לרגע אובדת עצות ואז ממהרת אל האש הבוערת עדיין, שרה מנסה לעצור אותה, ננה מהירה יותר וזורקת את המכתב לאש, המכתב נשרף במהירות, שרה מכניסה את היד שלה לאש ומוציאה את הנייר החרוך המתפרק תחת ידיה

שרה: (קוראת) " באהבה, שאול". זה כל מה שנשאר, מטומטמת, מה עשית?

שרה זורקת את שיירי הנייר, אנג'י מתכרבלת בפינתה

ננה: אנחנו לא צריכות אותם יותר

שרה: אלו הבעלים שלנו, גברים שאנחנו אוהבות, את לא מבינה דברים כאלו נכון?

ננה: יש לך עסק מצליח, בלילות את חוגגת, מה צריך להבין?

שרה: שעמנואל יחזור הכל יהיה נפלא כמו פעם

ננה: את באמת חושבת שאיזה בוקר בהיר, פתאום תשמעי בדלת כמה דפיקות, עמנואל שלך יכנס הביתה והכל יחזור להיות כמו קודם?

שרה: כן

ננה: והוא לא ידע שום דבר?

שרה: הוא לא ידע כלום לעולם, כי אף אחת לא תספר כלום

ננה: אהה

לתוך הקפה נכנסת טרה, על גבה שק גדול, היא מתיישבת ונאנחת אך בוחנת אותו, תוך רגע מנסות הנשים להסתיר את המריבה, עצמן ואת כוחן, שרה ובלה מכבות במהירות את האש

שרה: טרה... המון זמן לא ראינו אותך

טרה: ננה, חזרתי בשבילך, אמרתי לך שאחזור בשבילך

ננה: לא היית צריכה לטרוח בשבילי טרה

טרה: שרה, תביאי לי משהו לשתות, מה נשרף פה?

ננה: פשטידה

שרה מביאה לטרה בקבוק ומוזגת לה כוסית

טרה: כל כך יפה פה אצלכם, כנראה שהולך טוב?

שרה: מסתדרות

טרה: בכל הסביבה מדברים על הקפה של טרה

טרה: אני לא מתלוננת

טרה: מספרים שכאן זורם הכסף כמו יין

טרה: אנחנו לא מכחישות

טרה: הגברים שלכן אינם ואני לא רואה דמעות על הרצפה

טרה: התייבשו

טרה: רק לי אין פרנסה. בכל האזור שום דבר לא נכנס וכלום לא יוצא, איזה ימים רעים

היא פורשת את הצרור שלה על השולחן, הצרור מלא בדברי סידקית – סיכות, מברשות שיער, מעטפות, בולים, כלי כתיבה וגם איפור, בקבוקונים וכן גם פריטים של חיילים – עיטורים, קליעים, חלקי תחמושת, סמלי יחידות

טרה: יש כפתורים ומחטים ופקקים לאמבטייה ומעטפות ובולים, שאתן בטח צריכות...

בלה, וננה ניגשות בחווה, מוציאות איפור, בקבוקונים, סיכות, נשלפת מראה, מסתדרות זו מול זו, אנג'י לא יכולה להתאפק וקמה מפינתה, מנגבת את עיניה,

אנג'י: מה זה עושה פה? ואלו? (עיטורי מלחמה, כמה כדורים)

טרה: הדרכים מלאות בחיילים פצועים ומטורפים שחוזרים הביתה מהמלחמה ומוכרים כל מה שיש להם בשביל חיבוק, את אני מחבקת וקונה מחבקת וקונה

אנג'י: מי קונה את הדברים האלו?

טרה: הזקנים שהפסידו את המלחמה הזאת והאלמנוות שרוצות משהו לעצמן

אנג'י: תראו את הלק הזה, שנים שלא ראיתי לק

טרה מצטרפת אליהן בהססנות, מוציאה שפתון

טרה: ננה, תראי את הצבע הזה, ממש יתאים לך

טרה מתקרבת לננה ומושחת את שפתיה

טרה: כמה שזה יפה לך

טרה: את הבולים והמעטפות שמרתי במיוחד בשבילכן

אנג'י (תוך כדי שהיא שמה לק אדום על צפורניה) אני כבר לא צריכה

טרה: ואת בלה?

אנג'י: גם בלה לא צריכה

טרה: שרה? את בטח צריכה

אנג'י: גם שרה לא...

טרה: כן, תני לי שלוש מעטפות ובולים

טרה: אשה טובה

טרה: איזה בושם זה?

טרה: " פה אמור" יש לי רק בקבוק אחד, אין לזה ביקוש עכשיו

אנג'י: אני רוצה

טרה: בושם מצויין, אם תשמרי את הבקבוק סגור הריח יחזיק מעמד עד שהוא יחזור

אנג'י: מי יחזור?

טרה: החייל שלך, שאול

אנג'י: אהה, שאול, כן

טרה: ואיפה התינוק שלך?

אנג'י: אצל אמא של שאול, אני עובדת מאוד קשה

טרה: את לא מניקה?

אנג'י: נגמר לי החלב

טרה: חלב לא נגמר לבד

אנג'י: אצלי הוא נגמר

טרה: אולי תסבירו לי איך זה שהגברים שלכן אינם ואתן מתקשטות כמו זונות?

ננה: החיים נמשכים טרה

טרה: נדמה לי שפה החיים נמשכים קצת יותר מדי

ננה: אנחנו פשוט עובדות מאוד קשה

טרה:(מסתובבת וממשמשת אותן) שמלה חדשה, לחיים סמוקות, רגליים שזופות, לך ירדה כל הבטן נורא מהר, את הורדת את החזייה, לך אף פעם לא היתה, כולכן נראות נפלא, אפילו, כן, אפילו בלה העייפה שלנו פורחת...

טרה: אנחנו רוצות שיהיה להם לאן לחזור, שיהיו גאים בנו...

טרה: אפילו את נאמנה שכמותך זוהרת כולך, בשביל מי את כל כך זוהרת? מי מסתכל עלייך?

טרה: כמה אנחנו חייבות לך?

טרה: בכל הסביבה נשים לבושות אפור יושבות כל היום ליד החלון מאחורי וילונות תחרה מכובסים ומביטות לשבילים ואתן, אתן סוגרות את התריסים...

ננה: השמש חזקה מדי

טרה: כמה אנחנו חייבות לך?

טרה: אני מכירה את הכוח הזה, זה כוח של גברים...

ננה: של גברים? אנחנו נראות לך גברים?

טרה: עובדות לא מבלבלות אותי

טרה: כמה אנחנו חייבות לך?

טרה: פעם, שהייתי צעירה גם לי היה כח כזה. הייתי מגיעה ליילד והגברים בכפר היו מביטים בי ברחוב ועוקפים אותי, בורחים מעיניים שלי ורק הגבר הכי חזק והכי יפה היה מחכה לי בפינה חשוכה ומנסה לקחת ממני קצת מהכוח הזה ואני הייתי נותנת לו למשמש אותי קצת פה ושם והולכת והוא היה נשאר מתנשף בפינה. טפו, אני יכולתי לנצח כל אחד

טרה: טרה, כמה אנחנו חייבות לך?

טרה מחשבת על הנייר במהירות ומראה לטרה פתק, טרה מוציאה כסף ומשלמת, נותנת לננה את האודם

טרה: ננה זה בשבילך, על חשבוני בנות, מגיע לכן

טרה אורזת את הצרור שלה, שותה כוסית אחרונה, מעיפה בהן מבט אחרון

טרה: אתן מפחידות אותי

יוצאת

טרה מורידה את הסינור שלה וממהרת החוצה

בלה: טרה לאן את הולכת?

טרה: לנשום קצת אוויר

בלה ואנג'י מביטות כה וכה, מורידות סינורים

ננה: ולאן אתן?

אנג'י: אני רוצה לראות את השבויים החדשים, בואי בלה

הן יוצאות. ננה נשארה לבד, היא עולה על הבמה ומתחילה לשיר שיר חדש

תמונה 2

טרה יושבת בדרך שלווה ליד הצרור שלה ואוכלת, שרה ממהרת ומשיגה אותה

טרה: חיכיתי לך יפייפיה שלי

שרה: חיכית לי? למה חיכית לי?

טרה: את צריכה אותי

שרה: אני רק יצאתי לקנות לחם

טרה: אז אני אלך לי

שרה: לא לא אל תלכי

טרה: כמה זמן כבר ?

שרה: חודש וחצי

טרה: מתי את רוצה?

שרה: תבואי לקפה אני אחכה לך

טרה: ניסית לבד נכון?

שרה: חשבתי שהמצפון שלי יהרוג אותנו

טרה: המצפון שלך יפייפיה שלי לא יכול להרוג כלום

שרה מסתובבת חזרה לקפה, ואז נעצרת ומסתובבת אל טרה

שרה: עוד לא השמנתי ולא כלום, הבנות לא ראו שום דבר. איך ידעת?

טרה: בעיניים שלך יש את המבט הזה, בתקופה כזאת זה בולט כמו נס

שרה חוזרת לקפה

תמונה 3

לאחר מכן, בקפה, ננה ושרה. אנג'י ובלה נכנסות, בלה עם השמלה שלה, המגפיים והמטפחת, אנג'י נרגשת ובוכייה, בלה עצורה

שרה: כבר חזרתן? מה קרה לך אנג'י...?

אנג'י: הלכנו לשבויים שלנו... הס... השבויים שלנו... שלנו...

שרה: מה השבויים שלנו?

אנג'י: הנס וכריסטוף וקרל... כולם

ננה: כולם מה? אנג'י, כולם מה?

בלה: כולם חוזרים הביתה

ננה: מה חוזרים הביתה, מה ראיתן?

אנג'י: באו המון משאיות... פרקו את המחנה... הגדרות, הכל... הלבישו אותם.. הם עלו על המשאיות.. כולם חוזרים הביתה, הנס וכריסטוף וקרל כולם...

שרה: השבויים שלנו חוזרים הביתה?!

אנג'י: הם חוזרים הביתה להלגה שלהם, השומר אמר לי, נגמר הכל

בלה: הם חוזרים הביתה, המלחמה נגמרה

שרה פורצת בצחוק בלתי נשלט

ננה: זה בלתי אפשרי יש עוד כל כך הרבה אויבים

אנג'י: אין גדרות, אין פנסיים אין כלום, העלו את כולם על משאיות... רצתי מהר להספיק לתת להנס נשיקה, הוא הושיט לי את היד שלו מתוך המשאית ואני תפסתי אותה ורצתי והוא ירק לי על הפנים, למה הוא ירק עלי?

שרה צוחקת בטירוף שלה

בלה: המלחמה נגמרה

אנג'י: עכשיו הם יחזרו הביתה ושאלו יגלה הכל

שרה:(צוחקת) לא קרה שום דבר, לא היה כלום

שרה לוקחת סמרטוט ודלי ומתחילה לשטוף

שרה: אני הייתי פה, כל הזמן, עבדתי כמו חמור וגידלתי את הילדים שלי

אנג'י: שאול יכעס עלי כל כך

ננה: אולי רק העבירו אותם למקום אחר, צריך לברר, אני הולכת לברר אמרו שיש פה בעייה של תברואה

בלה: אין לך מה ללכת, אין שם כלום רק קרשים וסרחון של חרא

שרה: (מנקה בפראות) אני הייתי פה כל הזמן סידרתי, ניקיתי ובלילות, בלילות, נפלתי על המיטה גמורה מעבודה עם רגליים נפוחות

ננה: רגליים נפוחות, נפלת על המיטה? אני ראיתי אותך, כולנו ראינו אותך

שרה: מעכשיו הכל יהיה כמו קודם – את תבשלי(בלבלה) את תהיי מלצרית (לננה) את תחזרי לאמא של לשאול ואני.. ואני..

אנג'י: אני לא רוצה לחזור לאמא של שאול, אני לא רוצה לחזור לאמא של שאול..

ננה: מלצרית? לא שרה, אני לא אהיה שוב מלצרית, אני זמרת

שרה: הכל בדיוק כמו קודם

ננה: אז אני אספר לעמנואל את הסוד הקטן שלך כי הרי הוא לא חשב על שום דבר אחר כל המלחמה

שרה: עמנואל שלי לא יאמין לזונה, הוא יאמין רק לי, הלא הוא מכיר אותי, שנים אנחנו ביחד אף פעם לא בגדתי בו

ננה: לא זיינת את הנס?

שרה: אני ניהלתי בית קפה

ננה: ואת קרל?

שרה: אני לא שכחתי להביא ירקות ובשר טרי

ננה: ואת כריסטוף לא אנסת?

שרה: אני זכרתי לקחת את הלחם כל בוקר

ננה: ולא רקדת ערומה מול עשרים שבויים קשורים?

שרה: אני אפילו הבאתי את השולחן החדש מהנגר

ננה (לאט): לא היית מלכת העולם?

שרה: אני רק שמרתי על מה שבנינו, ועכשיו תסתלקי מכאן ולעולם, לעולם אל תחזרי

ננה צוחקת ויוצאת

אנג'י: למה היא צוחקת?

בלה: כי אין לה מה להפסיד

טרה נכנסת לקפה, מביטה בשרה, שרה ממחרת אליה והשתיים יוצאות החוצה

שרה: כמה את לוקחת?

טרה: כמה שיש לך יפייפיה שלי כדי שלא אספר לאף אחד

בחושך נשמע בכייה של שרה

תמונה 4

הלוויה של שאול. ארבעה גברים לבושי מדים, נושאים ארון קבורה לאורכה של הבמה. לאורך התמונה כולה נעה הלוויה ללא הפסקה אחרי הארון הולכת אנג'י לבושה שחור בזרועותיה התינוק, אחריה מתגלגל עמנואל על כסא גלגלים, עמנואל עם מדים ומדליות, אחריו הולך ז'קו לאט, מעט צולע, ז'קו גם הוא במדים. וכמה מלווים מאנשי הכפר לבושי שחורים. בלה הולכת אחרונה.

אנג'י: (לנושאי הארון) מה היו המילים האחרונות של שאול?

הם לא עונים

אנג'י: הוא סיפר לכם עלי?

הם לא עונים

אנג'י: הוא היה גיבור נכון?

הם לא עונים, אנג'י משתתקת, השיירה ממשיכה לאטה.

לפתע מאחורה מגיעה ננה בריצה, בגדיה צבעוניים, נעלי עקב ותיק אדום תלוי על כתפה, היא מדביקה את בלה, מאיטה את צעדיה

ננה: זה כל כך עצוב נכון בלה?

בלה לא עונה

ננה: מה שלומך? כל כך הרבה זמן לא ראיתי אותך

בלה: בסדר

ננה: את כועסת עלי?

בלה: לא

ננה: היינו חברות בלה, מה קרה?

בלה: חברות? אנחנו לא היינו חברות ולא נהיה חברות אף פעם

ננה: ז'קו כבר עשה לך משהו?

בלה: ז'קו לא עשה לי כלום, זאת את, את אשמה בהכל, מפתה אותו מול הפנים שלי עם התחת הזה שלך, תלכי מפה כבר, תלכי מפה לעיר הזאת שלך

ננה: אבל חזרתי לכאן בלה, פה יותר טוב

בלה: סיפרו לי עלייך, אף אחד לא בא לשמוע אותך בעיר נכון? למה חזרת? שמה יש טובות ויפות ממך הא? רק כאן את היית מלכה, ז'קו שלי והמלחמה עשו אותך מלכה, תלכי לך, תלכי

ננה עוזבת אותה, מתקדמת, חולפת על פני ז'קו

ז'קו: ננה, זה אני, ננה שלי, חכי לי

ננה צוחקת, מתעכבת רגע לידו הוא שולח יד עייפה את התחת שלה, היא מתחמקת בקלילות

ז'קו: אז חזרת אלינו? חזרת אלי

ננה: אליך?

ז'קו: את מפורסמת כבר?

ננה: עוד מעט אני אהיה מפורסמת, ממש עוד מעט

ז'קו: אל תברחי לי ננה, חשבתי רק עלייך כל הזמן, על הריח שלך, על הרגליים שלך, על השפתיים שלך, אל תברחי

ננה ממהרת קדימה, ז'קו מביט בה צועדת לפניו, ננה מתעלמת ממנו

ז'קו: יותר לאט, יותר לאט, תזיזי יותר שמאלה, טיפ טיפה ימינה, יופי, מי באמת מחכה לך חוץ מז'קו שלך, מי?

ננה ממהרת, עוברת את ז'קו לכיוון הארון

ז'קו: זאתי, בואי כבר, מה את זוחלת?

בלה ממהרת לז'קו, הם מתקדמים לאט יחד, ז'קו כורך את ידו בחולשה סביב כתפיה של בלה, בלה צועדת איתו לאט, שניהם כנועים

ז'קו: ראית? ננה חזרה

בלה: ראיתי, ראיתי

ז'קו: מה אמרת לה?

בלה: שום דבר ז'קו, לא אמרתי לה כלום

ז'קו: אז על מה דיברתן?

בלה: על שום דבר

ז'קו:(נשען עליה) אל תרוצי, מה את רצה?

ננה חולפת על פני עמנואל,

ננה: עמנואל, מה שלומך?

עמנואל: תנחשי ננה

ננה: אבל חזרת

עמנואל: מה שנשאר ממני חזר

ננה: איפה שרה?

עמנואל: הלכה להביא את אמא של שאול, היא תכף תבוא

ננה: איך העסקים?

עמנואל: לא רעים, שרה עבדה קשה שלא הייתי, איזה אישה יש לי!

ננה: ומי בקופה?

עמנואל: מה מי? אני

ננה: ויש מלצרית חדשה?

עמנואל: עוד לא, למה שלא תבואי בנתיים לעבוד אצלי?

ננה: למה לא באמת?

שרה מופיעה עם אמו של שאול הנשענת עליה, בוכה. אחד המלווים לוקח אותה תחת חסותו. שרה, רואה את ננה המדברת עם עמנואל וממהרת אליהם

ננה: תודה עמנואל, מתי לבוא?

עמנואל: מחר

שרה מתקרבת, ננה ממהרת ועוזבת את עמנואל

שרה: מה היא רצתה?

עמנואל: היא חזרה אלינו, ממחר היא תחזור לעבוד בקפה, היא תהיה המלצרית שלנו, כמו פעם ואת תוכלי לנוח

שרה: אני לא רוצה שהזונה הזאת תעבוד אצלנו

עמנואל: זונה? למה את קוראת לה ככה?

שרה: היא עשתה דברים שנשים הגונות לא עושות, אני לא צריכה אותה אצלנו

פאוז

עמנואל: את לא בגדת בי

שרה: אף פעם

עמנואל: כי על זה חשבתי כל המלחמה, דמיינתי גברים אחרים תוקעים לך

שרה: מה פתאום, הלא אתה מכיר אותי

עמנואל: (צוחק פתאום, טירוף מתחיל): את לעולם לא תבגדי בי, נכון?

שרה: לעולם לא עמנואל

עמנואל: בטח מכיר אותך, את המושלמת שלי, בחצי שנה הרימה את בית הקפה, הרוויחה מלא, גידלה ילדים איזה מושלמת יש לי

שרה: מה קורה לך עמנואל?

עמנואל: ועכשיו אני מנהל את הקפה

שרה: ומה איתי?

עמנואל: את הולכת הביתה

שרה: אז אני אהיה המלצרית, נעבוד יחד, כמו פעם

עמנואל: את תהיי בבית, ננה היא המלצרית

שרה: אבל עמנואל, אני עבדתי קשה בקפה שלנו ואני לא רוצה להיות בבית אחרי כל מה שעשיתי

עמנואל: את רק רוצה שכל הגברים יסתכלו עלייך וידחפו לך ידיים בגלל זה את רוצה להיות בקפה נכון?

שרה: אני רק רוצה לעבוד בקפה שלי

עמנואל: את רוצה שיתקעו לך

שרה: מה יש לך?

עמנואל: כי יש דבר אחד שלא אמרתי לך, רק דבר קטן, דבר שלא מפריע לנשים הגונות ומושלמות כמוך

שרה: מה לא אמרת לי?

עמנואל: אין לי זין יותר, הוא נשאר עם הרגליים בשוחה

שרה: מה אמרת?

עמנואל צוחק

עמנואל: את עדיין הגונה? תגידי לי, את עדיין הגונה?

שרה: כן עמנואל, אני תמיד שלך, לא מפריע לי.. אני לא צריכה.. אתה יודע

עמנואל: איזה מזל יש לי, אשתי לא צריכה, איזה מזל יש לי

שרה: אבל אני רוצה לעבוד עמנואל, אני לא רוצה להיות בבית

עמנואל: שהזונה תעבוד, המושלמת שלי תהייה בבית

עמנואל מתגלגל קדימה. שרה נשארת לבד, הולכת לאט. ננה מגיעה לאנג'י העומדת בוכה לפני הארון היא כורכת את ידה סביב כתפה, אנג'י מנערת אותה

אנג'י: למה באת ננה? לא היית צריכה לבוא, למה באת!?

ננה: אני חברה שלך אנג'י

אנג'י: אבל הוא מת, הוא מת, תלכי מפה

ננה: אני באתי בשבילך

אנג'י: בגללך הוא מת

ננה: הוא מת במלחמה אנג'י, כמו כל הגברים, הוא לא מת בגללי
אנג'י: את אשמה, את שכנעת אותי והוא מת בגללי כי את שכנעת אותי
ננה: אף אחד לא הכריח אותך אנג'י, אל תאשימי אותי עכשיו, עשית מה שבא לך
אנג'י: זה העונש שלי, העונש שלי. בגלל מה שעשיתי, בגללך הוא מת, בגללך, תלכי מפה

אנג'י בוכה, ננה מתרחקת לצד השני, הלוויה נעלמת

תמונה 5

בית קפה, עמנואל עם כסא גלגלים, ליד אחד השולחנות יושב ז'קו ננה עוברת לידו הוא מושיט יד עייפה לתחת שלה, ננה מנקה שולחנות

עמנואל: איך קבלו אותך הילדות ז'קו?

ז'קו: שבוע הם רק חיבקו אותי ונישקו אותי כאילו לא האמינו בכלל שחזרתי

עמנואל: ובלה?

ז'קו: זאתי? כרגיל, זאתי תמיד אותו דבר

ננה (תוך כדי עבודה) אתה בטוח? שום דבר? אפילו לא משהו קטן?

ז'קו: את יודעת מה? היה משהו קטן

ננה: תספר לי

ז'קו: היו קורי עכביש על התקרה

ננה: מה אתה אומר, איזה תקרה בדיוק?

ז'קו: בחדר שינה, את מאמינה? אצלי בבית קורי עכביש על התקרה, אמרתי לזאתי שתנקה מיד בבוקר

ננה: ניקתה?

ז'קו: בטח ניקתה

ננה: איך פתאום ראית את התקרה של החדר שינה ז'קו?

ז'קו: אי אפשר להסתיר ממני כלום

ננה: היא היתה למעלה? היא ישבה עליך?

ז'קו: אני יושן לי בשקט ופתאום היא עולה ומתיישבת עלי, מסכנה, את מבינה, לא הייתי פה הרבה זמן וזאתי לא יכולה להתאפק, מסתערת עלי

ננה: אז בלה עלתה עליך

ז'קו: תכף ומיד החזרתי אותה, אשה צריכה שיעשו לה סדר

ננה צוחקת

ז'קו: מה את צוחקת?

ננה: אולי אני אשיר לכם משהו?

עמנואל: למה לא?

ננה: באמת למה לא? אז אני הולכת להסתדר

ננה יוצאת אל חדר ההלבשה מאחורה

ז'קו: מה אמרו הילדים על זה (כסא גלגלים)?

עמנואל: שרה אמרה להם שידמיינו שהכל כמו לפני המלחמה

ז'קו: (צוחק) אבל בגלל המלחמה אין לך רגליים

עמנואל: שרה אמרה שיחשבו כאילו יש למרות המלחמה

ז'קו: אבל עכשיו זה אחרי המלחמה

עמנואל: אצלנו בבית זה כמו לפני המלחמה

ננה נכנסת, מאופרת ולבושה בשמלת ערב מוכרת, שני הגברים שורקים. ננה עולה על הבמה ומתחילה את אותו השיר ששרה אז, עמנואל מצטרף, ז'קו מביט בה מהופנט, בצעדים איטיים יוצאת בלה עם הסינר מהמטבח ומביטה בהם, בלתי נראית, פניה חבולות, ננה שרה

לקפה נכנסת שרה במרוצה

שרה: עמנואל...

תוך שנייה קולטת שרה מה קורה, שומעת את השיר המוכר ונעצרת המומה ומיד בתנועה בלתי נשלטת רצה לבמה ומנסה לתלוש את המקרופון מידיה של ננה, ננה נאבקת בה אך שרה חזקה יותר

שרה : (קולה נשמע ברמקול, צורם וגבוה) תסתלקי מפה, אסור לך לשיר את השיר הזה יותר בקפה שלי, תלכי מפה

ננה עומדת לרדת מהבמה

שרה: אמרת שהיא מלצרית נכון? רק מלצרית אמרת

עמנואל: ננה, תמשיכי לשיר

ננה נעצרת מרוצה

עמנואל: שרה, תלכי הביתה, ננה תמשיכי לשיר

שרה: אבל אסור לה לשיר, היא מלצרית...

עמנואל: שרה!

שרה: אסור לה לשיר!

ננה: עמנואל, אתה יודע... שהייתם במלחמה...

שרה קופאת על מקומה, ננה ניגשת אליה ולוקחת ממנה את המקרופון הנשמט מידיה של שרה ועולה שוב על הבמה, עמנואל חוזר לנגן, ננה ממשיכה לשיר, שרה יוצאת אך נעמדת ליד הדלת

עמנואל: שרה... הביתה

שרה: אני רוצה להשאיר קצת

ננה יורדת מהבמה בדרכה למאחורי הקלעים

עמנואל: ננה?

ננה מסתובבת אליו

עמנואל: אל תשכחי להביא את העוגות

ננה : אין בעייה עמנואל

ננה נעלמת

עמנואל: שרה לכי הביתה, אין לך מה לעשות פה

שרה: אין פה אף אחד עמנואל, הילדים משחקים, תן לי להשאיר קצת

עמנואל: (מתפשר) אני ניגש לנגר, תחליפי אותי בנתיים

עמנואל יוצא, בלה נכנסת מהמטבח, ממהרת אל שרה

בלה: שמעת? היא שרה את השיר הזה

שרה: ששש...

ז'קו: זאתי אני רעב

בלה מביטה בו, רצה חזרה למטבח, לפתע ז'קו מתקפל כולו, הוא קם נאנח ויוצא, בלה חוזרת

שרה: מה יש לו?

בלה: מאז שהוא חזר יש לו עצירות

שרה: בלה, את כולך רועדת

בלה: היא שרה את השיר הזה, נהיה לי חם בכל הגוף ואני מזיעה, אני כל כך...

שרה: (חוזרת למקום המנהלת) תרגעי מיד, היא עשתה את זה בכוונה, תרגעי. זה רק שיר! רק שיר! עכשיו תלכי לרחוק את הפנים שלך ותחזרי לעבודה תכף צהריים ובאים אנשים, תלכי עכשיו

בלה יוצאת, אנג'י נכנסת עם התינוק, היא די מאושרת

אנג'י: באתי להגיד שלום

שרה: לאן את הולכת?

אנג'י: לבית של מיכאל, הוא אוהב אותי וגם את התינוק והוא יטפל בנו

שרה: מיכאל?

אנג'י: הקצין של המחנה שבויים, אין לו אמא

שרה: תבואי לבקר אנג'י, עמנואל ואני נשמח לארח אותך

ננה נכנסת

אנג'י: תודה שרה, תני לי חיבוק קטן, להתראות ננה היפה

אנג'י יוצאת,

ננה: אז שרה... מה שלומך? לא רואים אותך, למה את בבית והוא מנהל את הקפה?

שרה: אני מרחמת עליו

ננה: ואני מרחמת עליך

שרה: תשמרי את הרחמים שלך לעצמך

ננה: עכשיו את בבית סורגת גרביים

שרה: ומה את עושה? מגישה שעועית ברוטב לכמה נכי מלחמה בכפר קטן שאף אחד לא מכיר

ננה: מחר אני יכולה לקום וללכת פשוט כי בא לי

שרה: אין לך לאן ללכת, את תמותי כאן, מלצרית שיש לה מחזר מטורף עם עצירות

שרה צוחקת

ננה: מה את צוחקת מסכנה, החלום שלך עכשיו זה להיות מלצרית, ואני יודעת שלדגע אחד את היית מלכת העולם

שרה: תשתקי כבר

ננה: ואת לכי הביתה ותכבסי את התחתונים של בעלך ותני לו לבכות על הגוף שלך שלא עושה לו כלום,

שרה: לכי להביא את העוגות כמו שאמרו לך, לכי כבר

ננה צוחקת צחוק פרוע ויוצאת . טרה נכנסת לקפה, הן נפגשות בכניסה

טרה: שלום לך ננה, חיפשתי אותך

ננה: את לא מתייאשת נכון?

ננה יוצאת, טרה נכנסת

טרה: שרה, תביאי לשתות, (שרה ממהרת לבר ומוזגת לה כוסית וגם לעצמה) חזרו הגברים שלכם הא? את לא נראית טוב, חלשה כזאת, עייפה. איפה האישה שעמדה פה וניהלה את כל הכפר? וננה, נראית נורא ואיום, מוזנחת כל כך. מה קרה לכן?

שרה: המלחמה נגמרה טרה

טרה: זהו בדיוק, המלחמה נגמרה, אתן צריכות להתלבש יפה, לשמוח

שרה: את צריכה לשמוח, תכף תהיה לך הרבה עבודה

טרה פותחת את הצרור שלה לאט

טרה: בואי, בואי תראי את האוצרות שלי

שרה מתקרבת חסרת עניין, הצרור פרוש על השולחן, עליו כרגיל דברי סדקית, איפור וכו' וכן פריטי מלחמה ואקדח. שרה מתעסקת עם הסחורה

טרה:.. תראי, קיבלתי בקבוקים חדשים של "פה אמור"

הבעת השעמום של שרה נעלמת ופניה מתמקדות באקדח. היא פותחת בקבוק בושם, סוגרת ומחזירה, מחטטת בסחורה, מחליקה באצבעותיה על הסחורה, מרימה את האקדח, מלטפת אותו, טרה מקפלת את הצרור ומושיטה יד לשרה, שרה משלמת לה ומחביאה את האקדח בתוך שמלתה, טרה חוזרת לשתות, מקרבת את הבקבוק ומוזגת לעצמה עוד

עמנואל נכנס עם הלחם, שרה ממהרת לקראתו

שרה: אתה רעב?

עמנואל: את יכולה לחזור הביתה

שרה: אולי אתה צמא?

עמנואל: שרה, את כבר צריכה ללכת הביתה

שרה: כן, להחליף את הסמרטוטים האלו, ללבוש את שמלת הערב שלי, להתאפר, להסתרק, לארגן את הבנות, הנה, כבר מגיעים אנשים, אתם שומעים את המנועים של המכוניות שלהם והנה, הצחוקים שלהם, בנות, בלה? את מוכנה? אנג'י? סידרת הכל? אנג'י תשימי מאפרות, שוב שכחת את המאפרות, (משנה טון דיבור) שלום וערב טוב לכולם, GOOD EVENING אנחנו הלילה צוחקים, די לחכות עם דמעות בעיניים לחיילים שלנו, אין מחר, נשים יקרות, אלמנות חביבות, תשירו, תרקדו, אין מחר. הלילה אנחנו חוגגים, חוגגים את החיים, חוגגים את התשוקה, יין אדום ומוסיקה ועוד מעט, עוד מעט אורחים ואורחות יקרים יש מופע של הזמרת המהממת נ.נ.ה.

ננה נכנסת עם קרטונים של עוגות

ננה: מה קורה לך שרה?

עמנואל: מה יש לה? על מה היא מדברת?

שרה: ומשקה נוסף על חשבון הבית ON THE HOUSE, קבלו את ננה שלנו

עמנואל: שרה...

שרה: ואחר כך..

עמנואל: שרה, מה קורה לך?

שרה: ואחר כך שכולם כבר הולכים הביתה, צוחקים והקופה שלנו מפוצצת נלך לנו...

עמנואל: מה קורה לך שרה? על מה את מדברת? על מה היא מדברת?

שרה: בשקט בשקט נלך אל גן העדן ושם הם מחכים לנו... (עמנואל מנסה להגיד משהו שרה סותמת את פיו בכף ידה, מסובבת את כסא הגלגלים על צירו, נשכבת על עמנואל) הנס וקרל ופיטר, השבויים שלי, ואני לוקחת מהם הכל, כל מה שיש להם ונותנת להם את כולי..

עמנואל: שרה? מה קורה לך לעזאזל, דברי איתי, שרה...

שרה: חזרת בלי זין...זה בסדר מתוק שלי, אישה לא צריכה זין רק חיוכים וקצת יחס... אשה מושלמת רצית, רגועה, אז הנה לך המושלמת שלך

עמנואל (מנסה לתפוס אותה, היא חומקת בקלילות): תפטיקי כבר ...

ננה: שרה די, זה מספיק

שרה: ובלילה שאני עוצמת את העיניים הם באים אלי אחד אחרי השני ומזיי...ני...ם אותי

עמנואל: חזרתי אליך מהמלחמה המטונפת הזו שרה, כל הזמן חשבתי עלייך שרה שלי

שרה: לא לזוז, אהוב טיפש שלי, לא הבנת כלום, מתוק שלי, בזמן שלא היית פה אני הפכתי כמעט לאמא של אויב קטן והוא היה קטן כל כך

שרה מוציאה את האקדח וסבה על צירה

ננה: שרה, מה את עושה?

שרה(צורחת): תסתמי

מכוונת לננה

עמנואל:(צועק) שרה שלי, מה את עושה!?

שרה מסיטה במהירות את האקדח מננה ומכוונת לעמנואל

שרה: והיה שם ריח של תשוקה, תשוקה, כל מה שלא נתת כל מה שכבר שכחתי

שרה יורה בעמנואל, עמנואל נופל פעור פה מכסא הגלגלים שלו. שרה עומדת בוהה בו, בלה מגיעה מהמטבח במרוצה, מתקרבת לשרה, שרה מביטה בעמנואל המומה, עדיין מנופפת את האקדח, ז'קו נכנס במהירות עדיין מזיע מהמאמץ בשרותים

ז'קו: מה קורה פה?

בלה: שרה הרגה את עמנואל

ז'קו: אלוהים, למה?

בלה: כי הוא רצה שהיא תלך הביתה

ז'קו: שרה,, תרגעי תני לי את האקדח

שרה: אל תיגע בי כלב

ז'קו: שרה, זה אני ז'קו, חבר שלך

שרה: אל תיגע בי, מה עשיתי, תראו מה עשיתי, עמנואל שלי,

ז'קו: בלה, קחי ממנה את האקדח

בלה: שרה, הכל בסדר, בואי שרה תחזיקי אותי, ככה

ז'קו: קחי ממנה נו

שרה: בלה מה עשיתי, תראי מה עשיתי

בלה: שרה שלי, מסכנה שלי, יפה שלי, שרה, לכי תבכי לך על עמנואל, תבכי

בלה משחררת את האקדח בעדינות מידיה של שרה הנגשת לאט אל גופתו של עמנואל וכורעת מעליה בוכה בשקט

ז'קו: תני לי את האקדח

בלה מחזיקה את האקדח ברישול, עדיין לא מבינה

בלה: לתת לך?

ז'קו: זה מסוכן, תני לי את זה, תני לי את זה

בלה: זה מסוכן?

ז'קו: זאתי, תעשי מה שאני אומר לך

בלה: איך קראת לי?

ז'קו: זאתי, מה זה משנה כבר, אמרתי לך להניח את האקדח

בלה לראשונה מבינה מה יש לה ביד ומה כוחו של האקדח

בלה: אתה לא תקרא לי זאתי יותר

ז'קו: אז איך אני אקרא לך?

בלה: תקרא לי בלה

ז'קו: טוב, בלה, עכשיו תני לי את האקדח

בלה משתעשעת עם האקדח, מנופפת, מכוונת ושוב מנופפת

בלה: אז כשאני מחזיקה את האקדח אתה מפחד ממני, נבדוק אם אתה מפחד יפה כמוני

ז'קו: בלה, מספיק

בלה: תתחנן

ז'קו: בלה די

בלה: תגיד אני מתחנן

ז'קו: אני מתחנן בלה

בלה: על הברכיים

ז'קו: בלה שלי, זה אני ז'קו, הבעל שלך, בבקשה בלה שלי

בלה: יש לי משהו לספר לך

ז'קו: אחר כך בלה, קודם תניחי את האקדח הזה

בלה: עכשיו!

ז'קו: טוב, עכשיו עכשיו, מה את רוצה להגיד לי בלה?

בלה: אני כן גומרת

ז'קו: את מה?

בלה: אני כן גומרת, זה בגללך לא בגללי, אני כן גומרת

בלה מכוונת את האקדח לעברו

ז'קו: בסדר בלה את גומרת, זה נפלא בלה, זה באשמתי, אני מצטער, לא ידעתי
בלה: יותר לא תכה אותי, אתה תכבד אותי ולעולם, לעולם תקרא לי בלה

בלה מניחה את האקדח על השולחן בלאות

בלה: עכשיו לך הביתה.

בלה ניגשת אל שרה ומרימה אותה

בלה: בואי יפה שלי, בואי מסכנה שלי, נלך קצת לישון, בואי

**שרה קמה מתייפחת, נתמכת ע"י בלה, הן הולכות בדרכן החוצה, שרה מעיפה מבטים
אחורה אל עמנואל,**

שרה: עמנואל עייף כל כך, אני חושבת שהוא עובד קשה מדי

בלה: הכל יהיה בסדר שרה שלי, בואי נלך הביתה

שרה: הוא תכף ירגיש יותר טוב ויחזור הביתה והכל יהיה כמו פעם נכון בלה?

בלה: נכון שרה יפה שלי, הכל יהיה כמו פעם

שרה: את מבטיחה בלה?

בלה: מבטיחה שרה, הכל יהיה בסדר

בלה ושרה יוצאות

ז'קו: (ליד הדלת, לננה) חכי לי מותק, כמו תמיד, אני אחזור, את תחכי לי נכון? נכון
שתחכי?

ננה: לא ז'קו, אני לא אחכה, הכל נגמר, אתה מבין אותי נכון? הכל, כל החלומות, לך ז'קו,
לך

**ז'קו יוצא, ננה עולה על הבמה באיטיות, מסדרת את שמלתה ומחייה את עצמה. היא
שרה את השיר שלה, טרה נכנסת לאיטה, מתיישבת במקומו של ז'קו, שותה את המשקה
שלו ומקשיבה לננה**

טרה: כבר יש דמעות על הריצפה. (פאוזה) אז מה, את נשארת פה?

ננה: (מפסיקה לשיר ומדברת אל טרה מהבמה) אני לא חושבת, אין פה כלום

טרה: יש לי הצעה בשבילך

ננה: מה כבר יש לך להציע לי?

טרה: תבואי איתי, עוד מעט תהיה הרבה עבודה. כל החיילים שחזרו ימהרו לעשות ילדים חדשים, אני כבר עייפה וזקנה ואת חעזרי לי ובתמורה אני אלמד אותך הכל

ננה: ואיפה נישן?

טרה: בדרכים

ננה: ומה נאכל?

טרה: נסתדר

ננה: ואהבה?

טרה: תוותרי

ננה יוצאת עם טרה מהקפה.

מסך